

THESARE

MJET FRYMËZIMI DHE UDHËRRËFYES PËR PASTORËT DHE SHËRBYESIT

numri 10 / pranverë 2017

Editorial <i>Gëzim Spahija</i>	2
Një Tjetër Lloj Vije Uji <i>George O. Wood</i>	3
Fuqizim Praktik Për Jetën e Përditshme <i>Randy Hurst</i>	13
Fryma e Shenjtë në Veprim Përgjatë Gjithë Kohës dhe Përjetësisë <i>Warren Flattery</i>	17
Para dhe Pas Pagëzimit me Frymën <i>Anthony D. Palma</i>	25
Mesazhi me Fuqi <i>Sobhi Malek</i>	30
Përvijim Predikimi: Dhurata e Frymës <i>Hardy W. Steinberg</i>	33
Kampi i Parë i të Rinjve të KPAPSH-së <i>Emanuele Mango</i>	34

Tema: Pentekosti, Fuqizimi për shërbesë jetë-ndryshuese

Pentekosti, Fuqizimi për Shërbesë Jetë-ndryshuese

Sa herë që hapim Biblën, Fjalën me të cilën Zoti na flet përditë, marrim drejtim dhe këshillë për mënyrën e të jetuarit në Krishtin. Akoma edhe më shumë për shërbesa të veçanta, Zoti na pajis me zbulesa dhe njohuri për të cilat kemi nevojë pikërisht në atë moment. “Ju do të merrni fuqi kur Fryma e Shenjtë do të vijë mbi ju dhe do të bëheni dëshmitarët e mi në Jeruzalem dhe në gjithë Judenë, në Samari dhe deri në skajin e dheut” (Veprat 1:8). Krishti na premtoi dhe na e dha fuqinë e Tij. Apostujt e morën këtë fuqi, po ashtu edhe ne!

“Ai që beson në mua, siç ka thënë Shkrimi, nga brendësia e tij do të burojnë lumenj uji të gjallë” (Gjoni 7:38). Këtë Zoti Jezus e tha për Frymën e Shenjtë, të cilin do ta marrin ata që besojnë tek Ai. Vetë Fryma i dëshmon frymës sonë se ne jemi bij të Perëndisë. Fryma jonë dëshmon me anë të besimit në Fjalën e Perëndisë. Fjala e Perëndisë shpall shpëtimin tonë kur ne besojmë Krishtin. Kjo është ajo që ne besojmë. Prandaj ai që dëshmon tanimë, nuk është fryma jonë, por Fryma e Krishtit që banon tek ne.

Kisha sot ka nevojë më shumë se kurrë për Frymën e Shenjtë. Fryma e Shenjtë është fuqizuesi i një besimtari të krishterë. Pa Të dhe fuqinë e Tij nuk mund të përmbushim dot thirrjen që Jezusi na ka dhënë. Fryma e Shenjtë

na jep fuqi për të jetuar, dëshmuar dhe vepruar, sipas planit dhe vullnetit të Tij.

Shërbesa e kryer përmes Frymës është jetë-ndryshuese, sepse thjesht ne e lemë jetën tonë të drejtohet nga Ai, i cili merr timonin dhe kontrollin e jetës dhe shërbesës sonë. Ai na fuqizon për t'i rezistuar sulmit të mëkatit, ose në rast se kemi rënë në mëkat, na jep fuqi për të marrë udhën e kthimit për të shtëpia e Atit si djali plangprishës dhe për të qenë të sigurt për faljen e plotë.

Fuqia e Tij është për të thyer zinxhirët e zakoneve mëkatore, që për një kohë të gjatë na kanë robëruar, për të vazhduar dhe për të fituar në të gjitha betejat frymërore. Ai na jep fuqi për të mbajtur barrët e çdo dite, fuqi për të luftuar dhe për të mbrojtur të drejtën në Zotin, fuqi për të falur dhe për të dashur, fuqi për të shpallur me autoritet shpëtimin që vjen përmes besimit në Jezu Krishtin, fuqi për të arritur qëllimin tonë final për ta parë Shqipërinë dhe Ballkanin të shpëtuar.

GËZIM SPAHIJA, Drejtor Ekzekutiv, Këshilli i Përgjithshëm i Asambleve të Perëndisë të Shqipërisë.

THESARE

Numri 10
Pranverë 2017

Koordinatorë e projektit: Stephanie Plagenhoef
Përkthyes: Fabian Tozharaku
Redaktues: Skënder Hoxha
Grafika kompjuterike: Lindita Sqapi

Botuar nga:
Këshilli i Përgjithshëm i Asambleve të Perëndisë të Shqipërisë

Në bashkëpunim me:
Life Publishers International

Adresa: K.P. 119 / Kutia 2 / Tirana, Albania
Cel: (+355) 69-406-8956
Email: KTU@icc-al.org

Artikujt e zgjedhur dhe grafika përshtatur nga revista Enrichment - ©Këshilli i Përgjithshëm i Asambleve të Perëndisë, ShBA. Përdorur me leje.

©Life Publishers International. Të gjitha të drejtat të rezervuara.

TË KONVERTUAR

BESUESHMËRI

KONFIRMIM

KUJDESJE

LIDHSHMËRI

VLERA BAZË

Një Tjetër Lloj VIJE UJI

Nga: GEORGE O. WOOD

GJASHTË SHENJAT E NJË KISHE PENTEKOSTALE

Gjatë viteve të para të adoleshencës sime, jetoja në një qytet të vogël të Indianës Jugore, i cili shtrihej në brigjet e Lumit Ohajo. Ishin ndërtuar disa argjinatura të mëdha të cilat e mbronin zonën nga fazat e vërshimit të lumit Ohajo, por përgjatë dekadave lumi i kishte tejkaluar argjinaturat dhe e kishte përmbytur qytetin disa herë.

Më kujtohet teksa shihja muret e brendshme të gjimnazit tim. Shumë pranë tavanit të katit të parë mund të shihej mbetja e hollë e kafenjtë e ngelur shenjë nga përmbytja më e madhe që kishte goditur ndonjëherë qytezën. Intensiteti i përmbytjeve të ardhshme matej kundrejt kësaj vije që kishte lënë uji.

Vargjet tek Veprat e Apostujve 2:42-47 përfaqësojnë një tjetër lloj vije uji. Janë gjashtë karakteristika që përshkruajnë ditët e para të kishës së hershme. Këto karakteristika përbëjnë shenjën e nivelit të lartë të ujit që çdo brez pasardhës i kishës duhet të synojë që ta arrijë ose që ta tejkalojë.

Ne jemi të vetëdijshëm se kur po këto elemente të jenë të pranishme në kishën e sotme vendore, do të ketë një baticë të madhe përmbytjeje nga Fryma.

VLERAT BAZË

Së pari, të 120-tët, bashkë me të 3000 vetat që u shtuan ditën e Rrëshajave, ishin të devotshëm ndaj mësimëve të apostujve, pra, ndaj vlerave bazë të kishës së hershme.

Përdorimi i fjalës “të devotshëm” për të përshkruar përkushtimin e këtyre të krishterëve të hershëm ndaj mësimit të apostujve, miqësisë, lutjeve dhe thyerjes së bukës i jep fund idesë se rritja frymërore është diçka që vjen në mënyrë automatike. Të jesh i devotshëm do të thotë të këmbëngulësh me forcën e qëndrueshmërisë ose të përkrahësh me vendosmëri. E njëjta fjalë përshkruan këmbënguljen në lutje të të 120-ëve, gjatë dhjetë ditëve përpara ditës së Rrëshajave (Veprat e Apostujve 1:14).

Kështu, këta besimtarë të hershëm e kthyen përkushtimin e tyre ndaj mësimëve të apostujve në një prioritet, në një disiplinë të qëndrueshme dhe të patundur, në një devotshmëri të pandryshueshme.

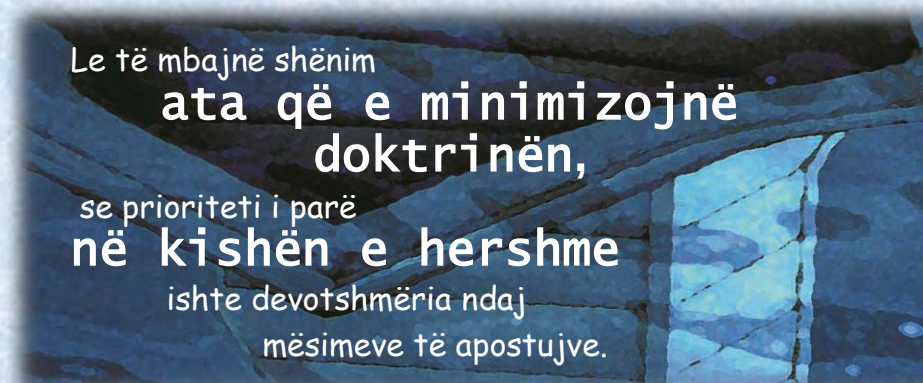
Le të mbajnë shënim ata që e minimizojnë doktrinën, se prioriteti i parë në kishën e hershme ishte devotshmëria ndaj mësimëve të apostujve. Çdo trillim apo herezi duhet të gjykohet me anë të kësaj prove: “A ishte kjo një vlerë bazë për apostujt?”.

Kisha pentekostale shpall me zjarr “besimin, që u qe transmetuar shenjtorëve një herë e përgjithmonë” (Juda 3).

Vini re se tek togfjalëshi “mësimet e apostujve” kemi të bëjmë me numrin shumë, dhe jo me mësimet e “apostullit”. Me fjalë të tjera, kisha e hershme ia përkushtoi veten pohimeve kolektive të atyre personave që u ishte besuar nga Jezusi shpallja e ungjillit të tij. Shkrimi nuk është një çështje e interpretimit vetjak. Në qoftë se asnjë prej apostujve nuk e kishte lirinë për të shpallur disa “të vërteta” që vetëm ai i kishte zbuluar, atëherë nuk ekziston asnjë mandat për një predikues apo mësues të kohëve moderne që të paraqesë idenë e tij të çuditshme të doktrinës.

Natyrisht, tema thelbësore e mësimëve ose e doktrinës apostolike ishte që Jezusi është Zot (Veprat e Apostujve 2:36; 5:42). Vlerat bazë të apostujve përqendroheshin tek Jezusi, duke e shpallur atë me titujt e mëposhtëm: Shpëtimtari (ai na shpëton nga mëkati), Shëruesi (ai kujdeset për trupat tanë fizikë), Pagëzuesi në Frymën e Shenjtë (ai dërgon Ndihmuesin që të na fuqizojë për të dëshmuar) dhe Mbreti që do të vijë së shpejti (ai na shpëton nga vdekja).

Ka ende edhe më shumë për ta shpallur atë si Zot. Është ndryshe të japësh pëlqimin për një deklaratë doktrinale që thotë: “A besoni se Jezusi është Zot?” dhe “A i shpallni të vërtetat thelbësore të një kishe pentekostale: pra, Jezusin si Shpëtimtar, Shërues, Pagëzues dhe Mbret që do të vijë së shpejti?”.

Le të mbajnë shënim
**ata që e minimizojnë
doktrinën,**
se prioriteti i parë
në kishën e hershme
ishte devotshmëria ndaj
mësimëve të apostujve.

Por është diçka krejtësisht ndryshe që të bëjmë një inventar të zotërimeve tona, marrëdhënieve, menaxhimit të kohës, stilit të jetesës dhe vendeve ku çlodhemi. A është realisht Jezusi Zot i qëndrimeve të mia, kohës sime, kartës sime të kreditit, shtëpisë sime dhe ndjenjave të mia? Fatkeqësisht, disa persona e shohin doktrinën nga një mendësi që thotë se doktrina ose e vërteta përfshin vetëm një grup sugjerues dogmash. Një kishë pentekostale përbëhet nga njerëz të cilët janë të përkushtuar ndaj Krishtit që jeton brenda tyre. Kjo jetë e përqendruar tek Krishti reflektohet tek vlerat bazë të apostujve që janë rregullatori midis asaj që mendojmë (besimi) dhe mënyrës si jetojmë (sjellja). Parulla jonë është “Jezusi është Zot” mbi mendimet dhe veprat tona. Vetë apostulli Pal, me autoritetin e tij, e artikuloi “doktrinën e shëndoshë” si diçka që i jep formë sjelljes sonë (1 Timoteut 1:9-11).

TË QENIT TË LIDHUR

Shenja e dytë e kishës së parë pentekostale ishte fokusi që ajo vinte mbi marrëdhëniet. “Por ata ishin ngulmues... në bashkësi (**koinonia**) dhe në thyerjen e bukës dhe në lutjet”.

Ekziston një ndryshim i jashtëzakonshëm midis ndërtimit të një audience dhe ndërtimit të një kishe. Kur unë shkoj të shoh një ndeshje basketbolli, për mua nuk ka fare rëndësi se kush është në publik; unë po shoh lojtarët. Por kisha nuk duhet të jetë kurrë një grup spektatorësh që shohin pjesëmarrësit që janë në skenë. Kishat pentekostale mund të kenë turma të mëdha njerëzish nëpër ndërtesa, por ato duhet të prodhojnë të krishterë të fortë. Një përbërës i domosdoshëm për të prodhuar të krishterë të mirë qëndron tek ndërtimi i marrëdhënieve që i japin formë jetës frymërore.

Mendoni për një çast. Çfarë ju ka ndikuar më së shumti drejt Krishtit? Një predikim që keni dëgjuar, një këngë e veçantë, apo një besimtar, jeta e të cilit ka ndikuar thellë tek ju? Për shumë prej nesh përgjigja do të ishte kjo e fundit. E ndërkohë që falënderojmë Perëndinë për predikime dhe këngë të vajosura, duhet të pranojmë faktin se ne nuk jemi bërë për ta jetuar të vetëm jetën e krishterë; sepse është jeta së bashku në Krishtin që ushqen zhvillimin e të krishterëve të fortë.

Kisha e hershme u rrit nga 120 në 3120 në një ditë të vetme. Sa do t'ju pëlqente që të planifikoni këtë lloj përthithjeje të anëtarëve të rinj?

Është e qartë që 3120 anëtarët nuk mund ta njihnin që të gjithë personalisht njëri-tjetrin. Sepse thjesht është një numër i madh njerëzish. Atëherë si ndodhte **koinonia** (ose bashkësia)? Veprat e Apostujve 2:46 thotë: "Duke e thyer bukën nga

DUKE MBROJTUR DITËN E RRËSHAJAVE NË KISHËN E VOGËL: SFIDAT DHE MUNDËSITË

Dhuratat shpesh vijnë në pako të vogla. Kjo është e vërtetë në shërbesën e pastorit. Kujdesja e jetës frymërore në kisha të vogla dhe mesatare kërkon një kuptim të mirë të madhështisë së Perëndisë.

Kur fillova shërbesën time në Asamblenë e Perëndisë, Bethel, pjesëmarrja të dielave ishte 50 vetë. Unë theksova shumë faktin se ku mund të na çonte Perëndia nëse do të ndiqnim udhëheqjen e Tij. Këtë vit është 10 vjetori i kishës dhe pjesëmarrja është 300 vetë.

Pastorët e kishave më të vogla mund ta përjetojnë madhështinë e Perëndisë kur ata promovojnë dhe kërkojnë praninë e Tij. Nëse fjala pentekostale shfaqet në tabelën e kishës suaj, atëherë njerëzit duhet që ta përjetojnë atë që nënkupton kjo fjalë.

Që kisha të veprojë në Frymën e Shenjtë duhet të përbushen tri kushte paraprake: duhet theksuar dita e Rrëshajave; shërbesa duhet të lejojë dhe të presë manifestime frymërore; dhe duhet kaluar kohë tek altari.

THEKSONI DITËN E RRËSHAJAVE

Tek kisha jonë, shumë njerëz janë pagëzuar në Frymën e Shenjtë. Që kjo të ndodhë duhet vënë theksi tek Fryma e Shenjtë. Duhet të ndajmë mesazhin e shpëtimit dhe të fuqizimit nga Fryma.

Nëse nuk predikoni asnjëherë rreth të ecurit në Frymë, atëherë po kufizoni rritjen frymërore të njerëzve. Besimtarët duhet ta njohin përjetimin pentekostal. Kemi një mandat për ta mbajtur gjallë librin e Veprave të Apostujve. Dita e Rrëshajave tërhoqi turma njerëzish dhe mesazhi i Pjetrit shpëtoi me mijëra. Unë zgjedh që të predikoj të njëjtin mesazh.

LEJONI DHE PRISNI MANIFESTIME TË FRYMËS

Mendimet e ndryshme rreth muzikës në kishë kanë përçarë dhe përçajné shumë kisha. Lori, bashkëshortja ime, është pastorja ime e muzikës. Ne punojmë bashkë për t'u siguruar se shërbesa jonë e adhurimit i drejton njerëzit që të presin për Perëndinë dhe të dëgjojnë zërin e Tij.

Adhurimi në vetvete mund të jetë një qëllim, por adhurimi ynë duhet të na përgatisë që të presim në praninë e Perëndisë. Njerëzit kanë nevojë për mundësinë për t'u ndalur dhe për të pranuar se Ai është Perëndi.

KALONI KOHË NË ALTAR

Në Bibël, rizgjimi lindi kur u rindërtuan altarët. Në kishat pentekostale altarët duhet të qëndrojnë të hapur.

Ne i mbarojmë ndonjëherë shërbesat shpejt në mënyrë që njerëzit të shkojnë në shtëpi ose të arrijnë të zënë vendet për të ngrënë drekë në restorant. Por ne nuk mund ta shtyjmë (nxitojmë) Frymën e Shenjtë. Perëndia lëviz kur njerëzit presin në praninë e Tij.

Anulimi i shërbesave të së dielës mbrëma po kthehet në modë. Por shërbimet e mëdha të altarit do të përmirësojnë pjesëmarrjen e të dielës mbrëma. Ne ende kemi 200 njerëz të dielën mbrëma për shkak se ata presin një lëvizje të Perëndisë në altar.

Perëndia nuk ndryshon, dhe po kështu as theksi ynë mbi adhurimin dhe kohën në altar nuk duhet të ndryshojë. Jam shumë mirënjohës që kisha jonë beson në fuqinë e Perëndisë.

Para pesë vitesh, mësuam se bashkëshortja ime kishte një tumor në tru. Doktorin na tha se nëse do të operohej, kjo mund t'i shkaktonte paralizë, dëmtim të rëndë të trurit, verbëri ose vdekje. Megjithatë, prognoza negative nuk e ndryshoi besimin tonë tek fuqia e Perëndisë.

Operacioni i Lorit zgjati më shumë se 7 orë. Kirurgu më shpjegoi se truri i saj ishte ënjtur dhe se operacionit duhej t'i jepet fund.

Ndërsa po e çonin në dhomën e reanimacionit, ajo po këndonte dhe po lavdëronte Perëndinë. Për 10 ditë ishte në shtëpi, pas 3 javësh ishte në kishë, pas 4 javësh po drejtonte adhurimin, dirigjonte korin dhe po vraponte 5 kilometra në ditë. Shenjat dhe mrekullitë i ndjekin ata që besojnë.

LE TË BJERË ZJARRI

Një pastor ka thënë: "Mos kini frikë ta lejoni Frymën që të lëvizë në kishën tuaj".

Nuk duhet të ketë asgjë më gjallëruese sesa një kishë pentekostale. Mos u kënaqni me një tas çorbe. Ne kemi të drejtën e parëbirënisë. Lejojeni Perëndinë që të lëvizë në kishën tuaj në një mënyrë të fuqishme.

Gjërat e mëdha vijnë vërtet në pako të vogla. Mos shikoni se ku ka qenë kisha, por shikoni se ku mund ta çojë Perëndia atë. Mali ynë është stoli i këmbëve të Perëndisë dhe pengesa jonë është mundësia e Perëndisë për të zbuluar fuqinë e Tij.

Stephen Funderburk

është pastor i Asamblesë së Perëndisë, Bethel, në Wetumpka, Alabama.

shtëpia në shtëpi”. Nuk do të habitesha po të mësoja se të 120-tët ishin drejtuesit e grupeve të shtëpive për 3000 të sapoardhurit. Në qoftë se nuk do të kishte pasur vende për mbledhjen e grupeve të vogla, kultura e të 3 mijtëve do ta kishte fundosur kulturën pentekostale të të 120-ëve; pra, shumica do t'i jepte formë pakicës. Por në rast se i japim kishës një bazë pentekostale, atëherë pakica do t'i japë formë shumicës.

E dyshoj se mund ta përjetoni realisht kishën e Jezu Krishtit pa e ndarë atë së bashku në një grup të vogël, në një njësi të veçantë shërbese ose në një ambient shtëpie. Ato kisha që e kuptojnë këtë janë trupa jetësore të cilat Zoti po i përdor për të ndikuar tek kultura. Ato janë kisha që fitojnë shpirtin, sepse njerëzit fitohen kryesisht përmes marrëdhënieve.

Kishat ku njerëzit vijnë vetëm një herë në javë për të adhuruar dhe pastaj shohin teksa të gjithë shikojnë punën e tyre për pjesën tjetër të javës, nuk i përfshijnë siç duhet besimtarët e rinj në jetën e Krishtit. Anëtarët nuk i ndajnë nevojat e tyre me njëri-tjetrin dhe njerëzit nuk kanë mbështetje gjatë kohës që kanë barra dhe kriza. Me pak fjalë, kjo lloj kishë është e mbushur me të krishterë që nuk janë të lidhur dhe asaj i mungojnë dinamikat e nevojshme për një kishë apostolike në rritje.

Bashkësia ose **koinonia** nuk ndodh vetvetiu; në mënyrë që ajo të ndodhë, ju duhet të jeni të përkushtuar. Prandaj, kisha e hershme ia përkushtoi veten bashkësisë, pra, të lidhurit me njëri-tjetrin. Në fakt, fjala **“allelous”** që do të thotë “njëri-tjetri” është përdorur 59 herë në Dhjatën e Re. Ne duhet ta duam njëri-tjetrin, ta inkurajojmë njëri-tjetrin, ta forcojmë njëri-tjetrin ... dhe një mori këshillash shtesë që kanë të bëjnë me “njëri-tjetrin”.

Bashkësia e vërtetë e krishterë ka të bëjë me më shumë sesa thjesht mbledhjen së bashku apo me zhvillimin e miqësive që janë të kënaqshme për të dyja palët. Pjesë të tjera të asaj bashkësie përfshijnë thyerjen e bukës, lutjen (Veprat e Apostujve 2:42), dhe ushtrimin e dhuntive frymërore, motivuese dhe të shërbesës për ndërtimin e të gjithëve (Romakëve 12:3-8; 1 Korintasve 12:4-11; Efesianëve 4:11,12).

Thyerja e bukës në kishën e hershme kishte të bënte me më shumë se sa një çast të shkurtër me biskota dhe lëng rrushi. Ajo ishte pjesë e vaktit. Në mes të vaktit që hanin së bashku, e cila merrte kohë, besimtarët e hershëm krijojnë momente për të reflektuar dhe për të falënderuar për sakrificën e Krishtit në kryq. Buka i kujtonte ata për trupin e Tij të thyer, dhe kupa i kujtonte për gjakun që Ai derdhi. Krishti ishte thelbi i vaktit të tyre të përbashkët; dhe asnjë kohë bashkësie (miqësie) nuk ishte e plotë pa iu kushtuar lutjes.

Kisha pentekostale e kohëve moderne mund të mësojë nga kisha e parë. Shumë shpesh takimet tona të lutjes kthehen në grumbullim individual të besimtarëve që janë mbledhur në të njëjtin vend dhe thonë lutjet e tyre personale në vendet e tyre të veçuara duke u gjunjëzuar, duke qëndruar në këmbë ose duke u ulur. Ndjej nga Dhjata e Re që besimtarët e hershëm luteshin në një mënyrë më dinamike. Ata luteshin së bashku, dhe gjatë lutjes ishin në një mendje dhe pastaj luteshin me radhë. Lutja “sipas radhës” ose bashkëveprimi spontan siguron një mundësi për dakordësi të fokusuar dhe për ndërmjetësim të përbashkët.

Një kishë pentekostale është e përbërë nga individë besimtarë, të cilët nuk luten vetëm si një tërësi kolektive, por luten së bashku brenda njësie më të vogla që mblidhen për të pasur bashkësi dhe për thyerjen e bukës. Kisha e hershme “merr(te) ushqimin me ngazëllim dhe me thjeshtësi zemre, duke lavdëruar Perëndinë dhe duke pasur hir përpara gjithë popullit” (Veprat e Apostujve 2:46,47).

Përse ishin të ngazëllyer gjatë kohës së ushqimit? Mos ndoshta hanin ushqim më të mirë që kur ishin bërë besimtarë? Dyshoj që të ketë qenë kjo. Qëndrimi i tyre karshi ushqimit ishte ndryshe për shkak se vaktet i afronin më shumë me Jezusin dhe me njëri-tjetrin.

Kjo duhet të na bëjë të ndalemi dhe të reflektojmë mbi zakonet tona të të ngrënit. Shpesh ne e hamë ushqimin me nxitim, duke debatuar ose në heshtje, ose me mendjet tona të shpërqendruara nga leximi i informacioneve, nga telefonatat ose televizori.

Ngjarja më e nevojshme dhe më e rëndomtë e rutinës sonë të përditshme, të ushqyerit, mund të jetë gjithashtu një kohë kur Fryma ndikon në marrëdhënien tonë me personat me të cilët ne ndajmë vaktin që hamë.

Që nga marrja e ushqimit me ngazëllim e deri tek ushtrimi i mbinatyrshëm i dhuntive karizmatike, kisha e hershme na tregon se jeta në Frymë shtrihet mbi një gamë të vazhdueshme, nga krejtësisht njerëzoria tek krejtësisht hyjnorja. Prandaj, një kishë pentekostale e mirëpret vetë Frymën dhe dhuntitë që Ai jep.

Natyra bashkuese e kishës pentekostale shihet gjithashtu rregullisht në rastet kur besimtarët mblidhen bashkë në grupe më të mëdha. Kisha e parë takohej çdo ditë në oborret e tempullit (Veprat 2:46), dhe autori i Letrës Drejtuar Hebrenjve i këshilloi besimtarët që të mos harronin të mbledhurit bashkë në mënyrë të rregullt (Hebrenjve 10:25). Në një kishë pentekostale, është e zakonshme që njerëzit të thonë: “Nuk do të doja të humbisja as edhe një takim të diele” ose “Ndjeva praninë e Zotit”.

Kishat

pentekostale

mund të kenë

turma të mëdha

njerëzish,

por ato duhet

të prodhojnë

të krishterë

të fortë.

KONFIRMIMI

Para disa javësh predikova në një kishë të madhe të Asamblesë së Perëndisë në një vend në Lindjen e Mesme. Kur ndërtesa u zbraz nga besimtarët, pastori më shpjegoi se me qindra myslimanë po mbledheshin në ato çaste jashtë dyerve duke pritur që ato të rihapeshin. Përse po vinin këta njerëz? Sepse ata e dinin se të krishterët luteshin për të sëmurët dhe dëbonin demonë.

Në atë kishë çështja “A kemi nevojë apo nuk kemi nevojë për pagëzimin në Frymën e Shenjtë” as që nuk ngrihej për diskutim. Kur jeni duke u ballafaquar me forca të fuqishme të djallit, duke pushtuar territor armiqësor të kundërshtarit, duke u ballafaquar me situata për të cilat njerëzit nuk kanë asnjë përgjigje nga ana njerëzore për to, dhe ku teknikat e të menduarit pozitiv dhe të ndihmës së vetvetes nuk funksionojnë, atëherë ju duhet të keni patjetër një pushtet që vjen nga Perëndia.

Jezusi i kishte paralajmëruar dishepujt e Tij: “As mos guxoni të dilni dhe të provoni të më përfaqësoni Mua derisa të keni marrë fuqi nga lart”. Ata iu bindën Atij dhe hynë përmes portës së të mbinatyrshmes duke përjetuar pagëzimin në Frymën e Shenjtë dhe më pas duke e matur thellësinë e tyre frymërore dhe atë të njëri-tjetrit me anë të delegimit të veprës së Frymës për tek një ngjarje që kishte ndodhur në kohën e shkuar. Pagëzimi ishte porta për të hyrë në përjetimin e mrekullisë.

Shenja e tretë e një kisha pentekostale gjendet tek kjo fjali: “Edhe çdo shpirti i hyri frika; dhe shumë mrekullira dhe shenja bëheshin nëpërmjet apostujve” (Veprat e Apostujve 2:43). Ky veprim apostolik përsëritet në fjalët përmbyllëse të Ungjillit Sipas Markut: “Pastaj ata dolën dhe predikuan kudo, ndërsa Zoti bashkëvepronte dhe e vërtetonte fjalën me shenjat që e shoqëronin” (Marku 16:20).

Disa vite më parë, David du Plesis mbajti një fjalim në bashkësinë e Seminarit Teologjik Union. “Unioni” njihej për përqasjen e tij neo-ortodokse Bultmaniane karshi Biblës, që domethënë se detyra e interpretuesit të Biblës ishte “çmitizimi” i Shkrimit. Bultman besonte se mrekullitë që regjistrohen tek Ungjijtë ishin mite (ngjarje të imagjinuara). Pra, ato ishin histori të shpikura që u treguan për të ilustruar të vërteta frymëto; dhe kështu dikush duhet ta zhvishte (ta çmitizonte) historinë nga lëvorja për të kaluar tek thelbi i të vërtetës.

Du Plesis, duke e ditur anësinë dhe paragjykimin që ekzistonte në Union, e shtangu stafin pedagogjik dhe studentët duke e filluar ligjëratën e tij me këto fjalë: “Njerëzit më kanë pyetur se me çfarë merrem. Përgjigja ime është kjo: detyra ime kryesore është çmitizimi i Shkrimit”.

Publiku u trondit. Ata pyesnin veten se si vallë ky udhëheqës pentekostal mund të ishte një Bultmanian? Du Plesis vazhdoi më tej: “Ekzistojnë dy mënyra për ta çmitizuar Biblën. Njëra prej tyre është duke bërë ato që kanë bërë Bultman dhe neo-ortodoksët. Mënyra tjetër

është duke vërtetuar që Perëndia bën të mbinatyrshmen edhe sot. Kur ne e vërtetojmë këtë, atëherë tregojmë se në fund të fundit, historitë e Biblës nuk janë mite. Më lejoni t'ju rrëfej disa nga gjërat që Zoti ka bërë kohët e fundit". Në vijim, Du Plesis përshkroi veprat e Perëndisë në kohët e sotme.

Kjo është ajo që bën një kishë pentekostale. Jo vetëm që vazhdon atë që Zoti filloi të mësonte, por gjithashtu edhe atë që Ai filloi të **bënte** (Veprat 1:1). Jezusi i vijon fjalët dhe veprat e Tij përmes kishës së Tij.

Është e mundur që amerikanët në kulturën e tyre ta kenë tepruar e të kenë kaluar në ekstrem me metodologjitë që ata ndjekin. Janë shkruar kaq shumë libra dhe organizuar shumë konferenca mbi rritjen e kishës, teknikat e udhëheqjes dhe mbi shërbesën e suksesshme. Të gjithë duam të kopjojmë në ambientet tona shtatë zakonet e kishave që janë tejet efikase. Nuk ka asgjë të keqe në qoftë se ne po mprehim aftësitë tona dhe jemi duke mësuar gjithçka të mundemi nga personat që Perëndia po përdor. Por rreziku qëndron tek mendësia se kisha mund të lulëzojë në rast se ne arrijmë të bëjmë gjërat e duhura.

Është diçka më e thellë që e shtyn përpara rritjen e kishës. E shohim këtë kur Pali dhe Barnaba e mbarojnë udhëtimin e tyre të parë misionar dhe janë duke i raportuar kishës së tyre dërguese në Antioki. Ata nuk morën kohë për të folur rreth strategjisë së tyre misionare, predikimit të tyre të shkëlqyer, vuajtjeve të tyre apo rreth implementimit të qeverisjes së kishës përmes caktimit të pleqve. Të gjitha këto kishin ndodhur, por ato nuk ishin fokusi për Palin dhe Barnabën. "Mblodhën kishën dhe **treguan të gjitha sa bëri Perëndia me anë të tyre dhe si u kishte hapur kombeve derën e besimit**" (Veprat e Apostujve 14:27).

Një kishë pentekostale flet me këmbëngulje dhe pa pushim rreth asaj që Perëndia po bën. Apostulli Pal na tregon se cili është çelësi për udhëheqje efikase pentekostale: "Dhe fjala ime dhe predikimi im nuk u bënë me fjalë mbushamendëse nga urtësia njerëzore, por në dëftim të Frymës dhe të fuqisë, që besimi juaj të mos qëndrojë në urtësinë e njerëzve, po në fuqinë e Perëndisë" (1 Korintasve 2:4,5).

Kisha pentekostale duhet ta shmangë rrezikun e madh që vjen nga të menduarit se puna e kishës mund të bëhet vetëm me anë të fuqisë dhe zgjuarsisë njerëzore. Paraardhësit tanë pentekostalë nuk kishin fonde për të dhënë hua për kredi nga kisha. Ata kishin shumë pak ose aspak nga burimet që ne kemi sot. Lavdi Zotit që Ai na ka dhënë shumë më tepër burime në ditën e sotme. Por këto burime janë vegla; ne duhet t'i përdorim ato dhe jo të mbështetemi tek to.

Ne duhet të mbështetemi tek fuqia e Frymës për të shembur dhe rrëzuar fortesat në komunitetet tona. Jo me fuqinë tonë apo me forcën tonë, por me anë të Frymës së Tij.

Një nga heronjtë e mi është me Zotin tani. Ai vdiq vitin e kaluar në moshën 96 vjeçare. Prindërit e mi ndihmuan të hidhnin themelet e një kishe në Kinën Veriperëndimore, dhe pastor Mungu mori përsipër punën kur ata u larguan. Më vonë, ai u arrestua dhe kaloi shumë vite në burg. Pas kësaj, u lejua që të predikonte sërish dhe ai e rihapi kishën në vitin 1983. Kisha kishte qëndruar e mbyllur për 27 vjet. Ai ishte 75 vjeç në atë kohë dhe kur kisha rifilloi, kishte si anëtarë vetëm 30 njerëz të moshuar. 20 vjet më vonë, kur ai vdiq, kisha numëronte 14 mijë persona të rritur, besimtarë të pagëzuar.

Kur fola me të përsëri në vitin 1988, për herë të parë pas burgosjes, kisha ishte rritur me 1500 vetë. E pyeta: "Pastor Mung, si ndodhi kjo?".

Ai me shumë mundësi mendoi se, si amerikan që isha, po kërkoja një përgjigje që do të më jepte një teknikë që mund të transferohej. Jemi shumë të mirë për këtë në përfundim; "Në qoftë se arrij që ta kuptoj se si e bëri ai këtë, atëherë edhe unë mund ta bëj".

Duke buzëqeshur vesh më vesh, më dha një përgjigje që nuk do ta harroj kurrë. "Po, ja" tha ai, "Jezu Krishti është i njëjti dje, sot dhe përjetë". Pastaj u ndal dhe shtoi: "Ah, dhe ne lutemi shumë". Pastaj vijoi të më tregonte ato që Zoti kishte bërë në qytetin e tij.

Një kishë pentekostale jeton në mes të të mbinatyrshmes dhe e përshkruan ecurinë e saj me fjalët "të gjitha sa bëri Perëndia". Ajo pret që Zoti ta konfirmojë Fjalën e Tij me shenjat që e shoqërojnë.

© 2006 Paul F. Gray

"Le të shohim nëse ka sot ndonjë dëshmi por pa mburrje, ose ndonjë kërkesë lutje por pa thashetheme, apo lutje pa predikim. Në rregull?"

KUJDESI

Përse është lëvizja pentekostale segmenti i Kishës me rritjen më të shpejtë? Sepse njerëz të mbushur me Frymën janë të interesuar që të arrijnë të humburit dhe të ndihmojnë të gjeturit. Asnjë segment tjetër në trupin bashkëkohor të Krishtit nuk mund të krahasohet me pentekostalët në zemërgjerësinë e tyre financiare karshi sipërmarrjeve misionare dhe humanitare.

Vargjet tek Veprat e Apostujve 2:44, 45 na tregojnë se shprehja e parë e kujdesit në kishën e hershme erdhi përmes bujarisë së tyre financiare karshi njëritjetrit. Dikush ka thënë që ata praktikojnë një lloj komunizmi me "k" të vogël, pra, ata që mbledhnin pak nuk kishin mungesa dhe ata që mbledhnin shumë nuk kishin teprica.

Kur lexojmë librin e Veprave të Apostujve duhet të vëmë gjithmonë në zbatim pyetjen nëse një incident i caktuar ka për qëllim të jetë unik apo normativ për të gjithë kishën. Është e qartë nga ekuilibri i Dhjatës së Re që eksperimenti i Jerusalemit në jetesën e përbashkët nuk u bë një model për pjesën tjetër të kishës. Nuk ekziston asnjë urdhër në Dhjatën e Re që besimtarët duhet të jetojnë nga një fond i grumbulluar bashkërisht; nuk kemi shembuj nga kisha të tjera që të kenë bërë të njëjtën gjë; dhe brenda kishës së hershme të Jerusalemit praktika e grumbullimit të kapitaleve ishte vullnetare, dhe jo detyrues.

Megjithatë, nuk duhet të harrojmë ta marrim parasysh këtë fakt edhe pse forma e caktuar e bujarisë që praktikohet nga kisha e hershme e Jerusalemit nuk u bë diçka normative; bujaria në vetvete është normative.

Diçka i ndodh kuletës së një personi të mbushur me Frymën dhe një kishë të mbushur me Frymën e Shenjtë. Më tregoni një kishë që nuk ka dhembshuri për të varfrit në mesin e saj, që nuk kërkon të përmbushë nevojat brenda komunitetit të saj, dhe që jep pak ose aspak nga thelbi i saj për misionin, dhe unë do t'ju tregoj një kishë që nuk është pentekostale. Mund ta ketë emrin pentekostale tek tenda, por në realitet është një kishë që funksionon si jo pentekostale.

Mjerisht, një kufizim i kishës së hershme në Jeruzalem është që nuk përdori burimet e saj për përpjekje misionare jashtë kufijve të saj kulturore. Me kalimin e kohës, Fryma e korrigjoi atë gabim përmes themelimit të kishave dërguese, si ajo në Antioki.

Një kishë pentekostale kujdeset në mënyrë të veçantë për nevojat e njerëzve. Së pari, për nevojat e tyre frymërore. Kjo është arsyeja përse i dërgojmë të thirrurit që të mbjellin kisha dhe të bëjnë punë të ndryshme që përfshihen në misionin në atdhe dhe nëpër botë. Së dyti, ne kujdesemi për nevojat brenda trupit tonë vendor si dhe në komunitetin tonë.

Vitet e fundit kemi qenë dëshmitarë teksa Fryma ka sjellë në jetë një sërë shërbesash të mëshirës për të përmbushur nevojat fizike, sociale dhe nevojat e marrëdhënieve të atyre personave që iu mungojnë burimet e tyre vetjake.

Kisha pentekostale i përgjigjet me bujari kërkesave të Porosisë së Madhe (Mateu 28:18-20) dhe të porosisë së dhembshurisë (Jakobi 1:27).

BESUESHMËRIA

Në ditët që pasuan derdhjen e Frymës, kisha në Jeruzalem pati "hir përpara gjithë popullit" (Veprat e Apostujve 2:47).

Miratimi i kishës nga bota vëzhguese shtrihet mbi një diapazon që shkon nga hiri, në neutralitet, në margjinalizim e deri në persekutim të drejtpërdrejtë. Nuk ka rëndësi se ku bie kisha në këtë diapazon, ajo duhet të jetë e besueshme.

Kisha e hershme shijoi hir për shkak se jetët e njerëzve të kishës ishin në të njëjtën linjë me atë që ajo shpallte. Sjellja përputhej me atë çfarë besohej.

Komuniteti është duke vëzhguar se si e trajtojmë njëritjetrit dhe se si shërbejmë aty ku jemi.

Vëllai i një mikut tim, i cili është tek të 60-tat, kohët e fundit iu nënshtrua një operacioni të rëndë në zemër. Gjithë jetën e tij si i rritur ai ka qenë i larguar nga Zoti, por përmes dëshmisë së mikut tim, ai tani ia ka dhënë jetën Jezusit. Miku im njoftoi kishën e vogël vendore kur vëllai i tij bashkë me familjen e vet erdhën në kishë. Një muaj më vonë, askush nga kisha nuk iu kishte bërë ndonjë telefonatë këtyre të

konvertuarve të rinj. Justifikimi i pastorit ishte se kishte qenë “shumë i zënë”. Ky incident i vetëm më tregon se përse nuk po rritet kisha; kjo ndodh sepse nuk ka aspak besueshmëri. Vetë pastorit nuk i zihet besë thjesht për shkak se veprimet e tij karshi të humburve dhe të të sapo-gjeturve nuk përputhen me predikimin që ai bën për të arritur personat që nuk janë shpëtuar.

Kishat efikase pentekostale i futen punës seriozisht. Pajisjet e tyre shndrijnë edhe pse ndërtesat janë të thjeshta. Tabela jashtë është tërheqëse dhe ambienti përreth të fton që të hysh brenda. Telefonatat marrin përgjigje dhe njerëzit merren në telefon. Faturat paguhën në kohë. Por më shumë se kaq, komuniteti që i rrethon, shërbehet. Kisha pentekostale kërkon nevoja të cilat mund t’i përmbushë brenda lokalitetit të saj. Ajo kujtohet se Jezusi i shëroi njerëzit pa i pyetur më parë nëse besonin se Ai ishte Mesia.

Si Dhjata e Re, ashtu edhe kisha bashkëkohore e ilustrojnë faktin që, edhe kur kisha bën më të mirën e saj për të fituar hir përpara njerëzve që ka përreth, kundërshtia dhe persekutimi mund të vijë. Por trupi i Krishtit duhet të veprojë gjithmonë me integritet në mënyrë që bota të mos ketë asnjë mundësi për ta diskredituar kishën.

TË KONVERTUAR

Qëllimi parësor i pagëzimit me Frymën e Shenjtë është fuqizimi për të dëshmuar (Veprat 1:8). Prandaj, një kishë pentekostale pa të konvertuar, vetëm emrin ka të tillë. Kisha e parë pentekostale u rrit ndërsa “Zoti i shtonte kishës çdo ditë ata që ishin shpëtuar” (Veprat 2:47).

Ndoshta ka ardhur koha që ne të shohim më me kujdes emërtesat nëpër kisha dhe të pranojmë se ekziston një diferencë shumë e madhe midis raportimit të numrit të shpirtave “të shpëtuar” dhe numrit të atyre që janë “konvertuar” realisht. Një person i konvertuar është ai, jeta e të cilit ka ndryshuar me të vërtetë dhe ai i është “shtuar realisht kishës”.

Pak më herët përmenda pastor Mungun në Kinën Veriperëndimore dhe rritjen në kishën e tij. E pyeta rreth procesit që përdorte kisha kur një person vinte në besim dhe i shtoej kishës. Ai më tregoi se shumica e konvertimeve ndodhnin përmes dëshmime personale, dhe që porta e hyrjes për shumicën e “atyre që kërkonin” nuk ishte shërbesa e tyre kryesore, por takimet e shumta në grupe që atë kishin në gjithë qytetin gjatë javës. Këto takime shtëpie ose në ambiente të marra me qira ishin më saktë pika ungjillëzuese predikimi, përveç që shërbenin dhe si qendra miqësie (bashkësie) për besimtarët. Pasi njerëzit vinin tek Krishti, ata

regjistroheshin në një klasë për të konvertuarit e rinj. Për habinë time, pastori tregoi që secilit të konvertuar të ri i duhej të merrte dy provime për ta kaluar klasën. Kur klasa e të konvertuarve të rinj mbaronte, në qoftë se personat dëshironin të pagëzo-heshin me ujë, atëherë merreshin në intervistë nga pleqtë.

Personi i konvertuar duhet të sillte një shok me vete tek intervista, i cili e njihte atë para dhe pas konvertimit të tij dhe që mund të vërtetonte se që prej ardhjes tek Krishti kishte pasur një ndryshim të vërtetë në jetën e atij personi. Pastaj, pastor Mungu i shpjegonte të konvertuarit se pas pagëzimit të tyre, ai do t’i regjistronte në zyrën e gjendjes civile si të krishterë dhe kjo mund të kishte pasoja për punësimin dhe për shkollimin e tyre në të ardhmen. Për 20 vjet, më shumë se 14 mijë persona kanë kaluar përmes këtij procesi. Numri i “shpirtave të shpëtuar” dhe numri “i atyre që iu shtua kishës” është i njëjtë.

Ky është një model fantastik për kishën. Ne shpesh gënjehemi nga magjia e “hirit të zhvlerësuar”, “besimit të lehtë” dhe “ungjillit pa kosto”, ku numri i atyre që bëjnë “lutjen e mëkatarit” ia tejkalon numrit të atyre që i shtohen kishës me jo më pak sesa raporti 10 me 1.

Në kishën e vërtetë pentekostale, njerëzit shpëtohen rregullisht **dhe i shtohen** kishës. Për nga vetë natyra e saj, kisha është e orientuar nga misioni, së pari në shtëpi e pastaj jashtë saj, për të përmbushur Porosinë e Madhe kudo në mbarë botën. Ungjillëzimi dhe përpjekjet misionare janë fryti i natyrshëm i jetës dhe i dëshmisë për Jezu Krishtin nga një kishë e mbushur nga Fryma.

**Ungjillëzimi
dhe përpjekjet
misionare janë fryti
i natyrshëm i jetës
dhe i dëshmisë për Jezu
Krishtin nga një kishë
e mbushur nga Fryma.**

PËRMBYLLJA

E kam përdorur përshkrimin e kishës tek Veprat e Apostujve 2:42 - 47 si një model për të përshkruar se si duhet të jetë një kishë pentekostale. Sigurisht që ka më shumë karakteristika që mund të jepen sesa këto; cilësi të cilat duhet të jenë të pranishme nëse kisha është pentekostale.

Tek Romakëve 12:2, Pali shkruan që ne nuk duhet të konformohemi (**skema**) me këtë botë, por përkundrazi duhet të transformohemi (**metamorfoza**). Këto dy fjalë greke, **skema** dhe **morfoza**, përshkruajnë ndryshimin midis të përkohshmes dhe të përhershmes. Për shembull, **morfoza** ime është se jam mashkull, pavarësisht nëse jam 6 apo 60 vjeç. **Skema** ime ndryshon; dhe fotot e vërtetojnë këtë. Unë nuk dukem njësoj siç kam qenë para 30 vitesh.

Shumë njerëz të mirë çalojnë tek kjo pjesë sepse ngatërrojnë **skemën** me **morfozën** kur janë duke vlerësuar një kishë nëse është ose jo pentekostale. Për shembull, para 50 vitesh im atë predikonte duke lexuar nga shënimet e veta. Për shumë njerëz, predikimi i vërtetë pentekostal ishte “me pika kulmore, me zë të lartë dhe me ritëm të shpejtë”. Predikuesit nuk i përdornin shënimet dhe vepronin me anë të frymëzimit spontan. Prandaj, për disa vetë babai im nuk kualifikohej si një predikues pentekostal. Megjithatë, nuk duhet ta ngatërrojmë kurrë stilin me përmbajtjen. **Skema** e predikimit apo e adhurimit nuk e bën atë pentekostal. Ajo që e bën predikimin dhe adhurimin të jetë pentekostal është ajo që ngre Krishtin lart me anë të fuqizimit dhe vajosjes së Frymës, e ndërton kishën dhe prodhon në mënyrë efektive dëshmi për jobesimtarin.

Skema e këndimit pentekostal mund të përfshijë himne ose refrene. Mund të fusë në përdorim kitarën elektrike, organon, saksofonin, harmonikën, pianon ose baterinë bas, të cilat janë të gjitha **skema**. Kisha e hershme nuk i kishte këto instrumente, prandaj ato nuk mund të jenë **morfozë**. **Morfoza** është ajo që qëndron njësoj nga brezi në brez. **Morfoza** e shërbesave pentekostale është atëherë kur Perëndia adhurohet në Frymë dhe të vërtetë, me zemër, mendje, shpirt dhe forcë. **Skema** e kohëve të takimit të një kishë pentekostale mund të jetë e diela në mëngjes, e diela në darkë ose ndonjë ditë tjetër. **Morfoza** e adhurimit pentekostal është Prania: a erdhi adhuruesi në kontakt jetik me Jezusin përmes Frymës?

Në këtë shkrim trajtova tregimin e kishës së parë pentekostale nga Veprat e Apostujve 2:42-47 për shkak se të gjitha karakteristikat e tij, përveç

eksperimentit të tij të përbashkësisë, janë **morfoza**, pra, përbërës thelbësorë dhe të pandryshueshëm për një kishë të mbushur nga Fryma. Luka nuk na tregon se çfarë këngësh këndoheshin dhe cilat këngë nuk këndoheshin, apo çfarë instrumentesh muzikore luanin, nëse e bënin, apo se cilin format ndiqnin shërbesat e tyre.

Të gjitha këto janë **skema**, pra, janë forma që ndryshojnë kohë pas kohe, nga brezi në brez. Por ajo që Luka thotë është se Kisha e hershme demonstroi cilësitë (**morfoza**) universale dhe thelbësore të një kishë pentekostale. Dhe nuk ka rëndësi në cilin shekull, vend apo kulturë, kur këto aspekte të përnegociueshme janë të pranishme, atëherë keni një kishë pentekostale të karakterizuar nga:

- Vlerat bazë
- Të qenit të lidhur
- Kujdesi
- Konfirmimi
- Besueshmëria
- Të konvertuar

Si udhëheqës pentekostalë, ne e marrim seriozisht profecinë e Joelit, të riafirmuar nga Pjetri, që: “Dhe në ditët e fundit do të ndodhë, thotë Perëndia, që unë do të përhap nga Fryma im mbi çdo mish” (Veprat e Apostujve 2:17). Në tetor të vitit 1906, botimi i dytë i revistës “**Besimi Apostolik**”, që ishte botimi zyrtar i Misionit në Rrugën “Azusa”, e vendosi derdhjen e Frymës të ditëve tona përkrah asaj të ditës së parë të Rrëshajave: “Kur Fryma e Shenjtë ra mbi të 120-tët ishte në mëngjesin e qeverisjes së Frymës së Shenjtë. Ashtu siç ishte në mëngjes, po ashtu do të jetë në mbrëmje. Kjo është thirrja e fundit ungjilëzuese e ditës”.

Miq të mi, jemi në mbrëmje. Nuk ka pasur asnjëherë një kohë më të mirë sesa në këtë moment kur nevojitet një kishë pentekostale kumbuese.

GEORGE O. WOOD, D.Th.P.,
është mbikëqyrës i
përgjithshëm për Këshillin e
Përgjithshëm të Asambleve
të Perëndisë në Springfield,
Missouri.

FUQIZIM PRAKTIK *për* JETËN E PËRDITSHME

Nga: RANDY HURST

ë kur kam qenë një djalë i vogël kam dëgjuar për fuqinë e Frymës së Shenjtë.

Duke qenë pentekostal prej tri brezash, u rrita duke dëgjuar predikimet plot pasion të babait, xhaxhait tim dhe të pastorëve të mi; shumica e atyre predikimeve kishte të bënte me fuqinë e Frymës së Shenjtë në jetën e besimtarit. Fjala “fuqi” përdoret aq rëndom në mesin e pentekostalëve saqë shpeshherë merret si e mirëqenë, përdoret në mënyrë sipërfaqësore dhe madje edhe keqpërdoret.

Në vitet e hershme të lëvizjes pentekostale, manifestimet e shërimeve hyjnore dhe të mrekullive të tjera nga Perëndia priteshin me gëzim. Sot, kemi një tendencë për t'u fokusuar në aspektet e fuqizimit të Frymës që kanë të bëjnë me mrekullitë. Rrjedhimisht, këto aspekte iu komunikohen më shpesh dhe në mënyrë më të zgjeruar njerëzve që janë jashtë rrethit të pentekostalëve.

Manifestimet e mrekullive janë fantastike, por unë besoj se pjesa më tërheqëse e fuqizimit nga Fryma e Shenjtë për jobesimtarët dhe për ata që nuk janë pentekostalë lidhet me jetën e përditshme e praktike, pra, pajisja nga Fryma për ta jetuar jetën si duhet.

Neve nuk jemi të motivuar natyrshëm për të qenë personi që Perëndia dëshiron që të jemi. Fryma e Shenjtë na ofron fuqinë për të cilën kemi nevojë për një jetë praktike dhe frymërore; fuqinë për të jetuar një jetë të dliër, dhe fuqinë për të pasur marrëdhënie pozitive me Perëndinë dhe njeriun.

Ata pastorë që theksojnë me pasion aspektin fuqizues të Frymës në jetën e besimtarit, dhe ata që udhëheqin dhe inkurajojnë njerëzit e tyre që të pagëzohen me Frymën e Shenjtë, kanë për të parë se besimtarët do të motivohen për ta përjetuar këtë dimension dinamik të jetës së mbushur nga Fryma.

FUQIA PRAKTIKE

Të jetosh një jetë të vërtetë të krishterë nuk është e vështirë; është e pamundur. Ne kemi nevojë për ndihmë dhe Perëndia e di këtë. Ai na krijoi me disa aftësi të caktuara të lindura brenda nesh. Ai gjithashtu na projektoi që të kemi nevojë për Të, pra, të jemi të varur nga Ai.

Shpesh njerëzit e mendojnë fuqizimin nga Fryma e Shenjtë vetëm në aspektin e shenjave dhe mrekullive dhe dhuntive frymërore, dhe jo si fuqi për jetesën e përditshme. Fjala “dunamis” e përkthyer “fuqi” tek Veprat e Apostujve 1:8 është një fjalë mrekullisht gjithëpërfshirëse. Ajo thjesht do të thotë aftësi dhe zbatohet në mënyra praktike në jetën e përditshme. Fuqia që Jezusi iu premtoi ndjekësve të Tij është për çdo aspekt të jetës së krishterë; ajo na aftëson që të bëjmë dhe të jemi kushdo që Zoti ka si qëllim në jetët tona.

Secili individ është unik. Ne mundohemi nga dobësi të ndryshme personale. Fryma e Shenjtë i njeh zemrat tona, motivet tona dhe të metat tona personale. Kur ne varemi tek Fryma, Ai na ndihmon në atë unikalitetin tonë për të jetuar në bindje. Ndihma, pra, fuqia, për të cilën kemi nevojë ndryshon për secilin individ. Personi i turpshëm dhe hezitues mund të ketë nevojë për kurajë që të ngrejë zërin. Personi impulsiv dhe i shoqërueshëm mund të ketë nevojë për kufizim për të qenë i qetë. Fuqia e Frymës së Shenjtë do ta sigurojë atë ndihmë për të cilën kemi nevojë.

Kemi nevojë për punën e Frymës së Shenjtë, jo vetëm në kishë të dielave, por çdo ditë, në shtëpitë tona, në shkollë, në lagjet tona dhe në vendin e punës.

SPEKTAKOLARE APO MBINATYRORE

Kur njerëzit mendojnë rreth fuqisë së Frymës së Shenjtë, zakonisht iu vijnë ndër mend vepra të dukshme e spektakolare. Lloji i fuqisë për të cilën kemi nevojë në jetën e përditshme nuk është as që të jenë spektakolare dhe as sensacionale, por është që të jenë mbinatyrore. Jetesa e mbinatyrshe nuk është gjithmonë dramatike në pamjen e jashtme.

Është për të ardhur keq, madje është tragjike, që shumë njerëz e ngatërrojnë atë që është spektako-lare me të mbinatyrshe. Rrjedhimisht, këta njerëz kanë një pikëpamje të kufizuar të fuqizimit të Frymës. Nuk është e thënë që çdo vepër e mbinatyrshe e Frymës të jetë spektakolare. Por ajo që mund të jetë më e rëndësishme për ta dalluar është që jo të gjitha gjërat spektakolare janë të mbinatyrshe.

Mbas derdhjes së Frymës së Shenjtë në librin Veprat e Apostujve, ndodhën mrekulli spektakolare. Të sëmuret silleshin në rrugë dhe shtriheshin mbi shtroja dhe krevate që të mund të prekeshin nga hija e Pjetrit (Veprat e Apostujve 5:15, 16). Luka na tregon që “Perëndia bënte mrekullira të jashtë-zakonshme me anë të duarve të Palit, aq sa të sëmuret sillnin rizë dhe përparëse, që kishin qenë mbi trupin e tij, dhe sëmundjet largoheshin prej tyre dhe frymërat e liga dilnin prej tyre” (Veprat e Apostujve 19:11, 12).

Luka i përshkruan këto mrekulli si “të jashtë-zakonshme” ose “të pazakonta”. Vendosja e të sëmurëve aty ku do t'i prekte hija e Pjetrit ose marrja e rizës apo e përparësës së Palit, nuk ishin praktika të rregullta të kishës. Përkundrazi, të sëmurët duhej të thërrisnin pleqtë e kishës që të luteshin për ta dhe të vajoseshin me vaj në emrin e Zotit (Jakobi 5:14).

Vitet e fundit, është dhënë goxha mësim në lidhje me shenjat dhe mrekullitë. Këto dy fjalë përdoren shumë shpesh në librin Veprat e Apostujve (Veprat e Apostujve 2:19, 22, 43; 4:30; 5:12; 6:8; 7:36, 14:3, 15:12).

Jezusi foli vetëm një herë rreth shenjave dhe mrekullive. Ai i paralajmëroi ndjekësit e Tij që të mos mashtroheshin nga profetët e rremë në kohët e fundit, të cilët do të kryenin shenja dhe mrekulli (Mateu 24:24; Marku 13:22).

Jezusi i tha zyrtarit në Kapernaum, djali i të cilit ishte sëmurë: “Po të mos shikoni shenja dhe mrekulli, ju nuk do të besoni” (Gjoni 4:48).

Një nga nevojat tona vetjake më të mëdha është motivimi. Fryma vepron në dëshirat tona. Ai lëviz brenda nesh për të bërë atë që ne nuk jemi të motivuar përbrenda për ta bërë. Ai frymëzon pasionin tonë.

Fryma gjithashtu na ndihmon që të lutemi. Pali shkroi: “Po ashtu, edhe Fryma na ndihmon në dobësitë tona, sepse ne nuk dimë çfarë të kërkojmë në lutjet tona” (Romakëve 8:26). Ai i inkurajoi besimtarët që të jenë “duke u lutur në çdo kohë... në Frymë... me çdo këmbëngulje dhe përgjërëm për të gjithë shenjtoret” (Efesianëve 6:18). Lutja në Frymë na aftëson që ta kërkojmë Zotin dhe të ndërmjetësojmë përtej kuptimit apo urtësisë sonë.

Frytet e Frymës në jetën e besimtarit (Galatasve 5:22,23) mund të mos duken spektakolare. Por ato janë një provë që Fryma e Shenjtë po punon brenda nesh përtej kapacitetit tonë të natyrshëm. Kur njerëzit vështrojnë jetët tona dhe shohin dashuri (veçanërisht për personat që na kanë bërë padrejtësi), gëzim me tepri në pikëllim, paqe në krizat e jetës, durim në vështirësi dhe butësi si reagim ndaj armiqësisë, atëherë këto janë prova që ne nuk jemi të ekspozuar ndaj emocioneve tona të natyrshme.

Si pastorë apo shërbëtarë, ne jemi të vetëdijshëm se sa e thellë mund të jetë vendosmëria për të mos e falur dikë dhe se sa tragjike është mosfalja. Pali e bën të qartë se sa shkatërruese është mosfalja karshi qëllimeve të Perëndisë dhe se si i parandalon falja qëllimet e armikut: “atij që do t'i falni diçka, ia fal edhe unë, sepse edhe unë, nëse kam falur gjë, atij ia kam falur për shkakun tuaj përpara fytyrës së Krishtit, që të mos na shfrytëzojë satani, sepse mendimet e tij nuk na janë të panjohura” (2 Korintasve 2:10, 11).

Shumë njerëz nuk mendojnë se falja është një mrekulli, por unë besoj se në rrafshin frymëror, ajo kualifikohet si e tillë. Ndoshta një person mund të mos jetë i aftë në të natyrshmen e vet që të falë dikë i cili e ka lënduar tmerrësisht shumë. Aftësimi nga Fryma për ta dashur dhe për ta falur atë person mund të mos perceptohet si diçka spektakolare, por kjo është provë e punës së Frymës së Shenjtë në jetën e atij personi.

Pjesa më tërheqëse e fuqizimit nga Fryma e Shenjtë për jobesimtarët dhe për ata që nuk janë pentekostalë lidhet me jetën e përditshme e praktike, pra, pajisja nga Fryma për ta jetuar jetën si duhet.

Ne jemi të fuqizuar nga Fryma e Shenjtë për të jetuar një jetë që e kënaq Zotin tonë. Vepra e Frymës nuk do të jetë gjithmonë spektakolare apo sensacionale, por do të jetë një provë e bindshme e pranisë dhe e jetës së Frymës brenda nesh.

NJË MBUSHJE E VAZHDUESHME

Në Dhjatën e Vjetër, kur izraelitët po largoheshin nga Egjipti për në Tokën e Premtuar, Perëndia u dha atyre bukë nga qielli, pra, mana, për t'i ushqyer gjatë udhëtimit në shkretëtirë. Ky nuk ishte një furnizim që mund të kursehej apo magazinohet dhe të merrej me vete. Por iu dha kur kishin nevojë për të.

Një jetë e mbushur me Frymën është shumë e ngjashme me këtë. Kur Pali i nxiti efesianët e krishterë që të mbusheshin me Frymën (Efesianëve 5:18), folja që ai përdori do të thotë “të vazhdosh të mbushesh”. Të mbushurit me Frymën duhet të jetë diçka e vazhdueshme. Ne duhet të vazhdojmë të lutemi në Frymë, të duam në Frymë dhe të jetojmë në Frymë. Pagëzimi me Frymën e Shenjtë nuk është një përvojë që ndodh vetëm një herë. Ne duhet të vazhdojmë të mbushemi. Fryma e Shenjtë u derdh Ditën e Rrëshajave. Dhe tani ne kemi nevojë për një mbushje të vazhdueshme të Frymës në jetët tona.

Jezusi u mësoi dishepujve të Tij natyrën e fuqisë brenda-banuese e qëndruese të Frymës: “Nëse më doni, mbani urdhërimet e mia. Dhe unë do t'i lutem Atit dhe ai do t'ju japë një Ngushëllues tjetër, që do të qëndrojë përgjithmonë me ju, Frymën e së Vërtetës, që bota nuk mund ta marrë, sepse nuk e sheh dhe nuk e njeh; por ju e njihni, sepse qëndron me ju dhe do të jetë në ju” (Gjoni 14:15-17).

Në këtë fragment, Jezusi po premton dy gjëra: Së pari, Jezusi u premtoi dishepujve të Tij se Fryma do të ishte me ta përgjithmonë dhe do të mbetej ose do të qëndronte me ta, pra duke qenë në vazhdimësi. Së dyti, Jezusi premtoi se Fryma e Shenjtë do të ishte në ta apo brenda tyre, pra, duke qenë i pranishëm.

Neve nuk na duhen shenja dhe mrekulli çdo ditë. Por na duhet ndihma e Frymës së Shenjtë në jetën e përditshme. Na duhet fuqia e Frymës së Shenjtë në jetët tona frymërore, në emocionet tona dhe në marrëdhëniet tona. Ne nuk jemi të aftë në mënyrë të natyrshme për të qenë, pa ndihmën e Perëndisë, gjithçka që Ai do që ne të jemi.

Unë besoj se mund të shohim një rigjallërim të njerëzve në bashkësitë tona, të cilët kërkojnë pagëzimin me Frymën e Shenjtë. Një faktor kryesor që kjo të ndodhë do të jetë theksimi i freskët dhe më i

madh tek natyra gjithëpërfshirëse, gjerësia dhe thellësia, e plotësisë së Frymës së Shenjtë në jetën e besimtarit.

RANDY HURST, drejtor i Medias dhe i Përparimit, Asambleja e Perëndisë “Misioni për Botën” dhe komisioner në Organizatën “Mandati për Ungjillizimin” në Springfield, Missouri.

T GJUHËT E PANJOHURA – PSE?

ri shenja dramatike e shoqëruan derdhjen e Frymës së Shenjtë Ditën e Rrëshajave: ushima si e një ere që fryn furishëm, gjuhët si prej zjarri që u shfaqën mbi kokat e besimtarëve dhe e folura në gjuhë të panjohura. Era dhe zjarri nuk u përsëritën më tek Veprat e Apostujve, kurse të folurit në gjuhë të panjohura vazhdoi që të ndodhte kur njerëzit mbusheshin me Frymën e Shenjtë (Veprat e Apostujve 2:4; 10:44 - 46; 19:6). Shkrimi na zbulon se lutja në gjuhë të panjohura ka disa qëllime në jetët e besimtarëve të mbushur me Frymën e Shenjtë.

KONFIRMIMI

Të folurit në gjuhë të panjohura është shenja e parë e dukshme e pagëzimit me Frymën e Shenjtë. Kjo gjendet tek Veprat e Apostujve 2:4 dhe gjithashtu tek Veprat 10:44–46 dhe 19:6. Veçanërisht udhëzues është kapitulli 10 i Veprave, sepse Luka na tregon se besimtarët hebrenj u bindën se johebrejtë e kishin marrë dhuratën e Frymës së Shenjtë kur i dëgjuan ata “duke folur gjuhë të tjera dhe duke madhëruar Perëndinë” (Veprat e Apostujve 10:46).

ADHURIMI

Mendjet tona të kufizuara janë të paafta për ta kuptuar adhurimin e zemrave tona për Perëndinë, dhe vetë gjuha jonë është e pamjaftueshme për ta shprehur atë plotësisht. Të folurit në gjuhë të tjera, në atë që shumë vetë i drejtohen si me emrin “gjuha e lutjes”, na çliron për të komunikuar adhurimin e zemrave tona i cili është i pashprehshëm në fjalorin tonë të cinguar.

Unë mund të bisedoj në më shumë se një gjuhë, meqë kam qenë misionar, por përsëri më mbarojnë fjalët kur jam duke adhuruar Perëndinë. Kur lutem në gjuhë të tjera, Fryma e Shenjtë dëshmon bashkë me frymën time se adhurimi i zemrës sime, të cilin nuk mund ta shpreh në mënyrë të mjaftueshme, ka qenë duke komunikuar përmes ndihmës së Frymës (1 Korintasve 14:14,15).

NDËRTIMI

Lutja në Frymë ndërton, ose ngre moralisht, në dy mënyra: ajo ndërton së brendshmi individin që lutet në Frymë, dhe në

qoftë se interpretohet, ndërton edhe kishën. Pali tha se ai fliste në gjuhë të panjohura më shumë se gjithë korintasit së bashku, megjithatë, ai i kujtoi ata se gjuhët e panjohura, në kishë, duhet të interpretohen, në mënyrë që të gjithë të mund të ndërtohen (1 Korintasve 14:3-9).

NDËRMJETËSIMI

“Fryma na ndihmon në dobësitë tona, sepse ne nuk dimë çfarë të kërkojmë në lutjet tonë” (Romakëve 8:26). Kur lutemi në Frymë, Ai na aftëson që të lutemi përtej të kuptuarit tonë. Pali tha: “Duke u lutur në çdo kohë dhe me çdo lutje dhe përgjërëm në Frymë dhe, duke ndenjur zgjuar për këtë me çdo këmbëngulje dhe përgjërëm për të gjithë shenjtoret” (Efesianëve 6:18). Perëndia na përdor neve për të vënë në funksion qëllimet e Tij në jetët e të tjerëve përmes shërbesës së ndërmjetësimi.

Shumë vite më parë, Bad Abot, xhaxhai im, po drejtonte një takim të zakonshëm studimi biblik dhe lutjeje gjatë një të mërkure, në një kishë në qytetin Superior të Uinskonsinit. Gjatë kohës së lutjes, një dhjak i perëndishëm, i cili punonte për hekurudhën, filloi të lutej me zë të ulët në gjuhë të tjera. Në grup ra heshtja dhe të gjithë po dëgjonin ndërsa ai u lut në Frymë për rreth 10 minuta.

Kur mbaroi së luturi, një grua që kishte ardhur për herë të parë në atë kishë u ngrit në këmbë dhe dha këtë dëshmi: Ajo po kalonte përmes qytetit dhe kishte parë një dritë ndezur në kishë dhe ishte ulur pa zhurmë në rreshtat e fundit. Ajo kishte qenë një misionare në Tibet për 20 vjet. Ajo i tregoi bashkësisë se dhjaku ishte lutur në një nga dialektet e Tibetit të cilin e dinte edhe ajo. Dhjaku ishte lutur, me emër, për një të krishterë në Kinë, i cili po vuante një përndjekje të tmerrshme. Ai kishte qenë duke iu përgjërur me një gjuhë mjaft të qartë Fronit të Hirit në emër të të krishterit të përndjekur.

Dhuntia e të luturit në gjuhë të tjera është një pjesë domethënëse e fuqizimit të Frymës në jetën e besimtarit. Ju pastorë, a po iu jepni njerëzve tuaj mundësinë për t’u mbushur me Frymën?

RANDY HURST

Fryma e Shenjtë
në Veprim
Përgjatë Gjithë Kohës
dhe
Përjetësisë

Nga: WARREN FLATTERY

Gjatë viteve të para të shekullit të 20-të, pati një aktivitet fenomenal të Frymës së Shenjtë që filloi në shumë vende rreth e qark botës. Kjo gjë rezultoi shumë shpejt në zhvillimin e Lëvizjes Pentekostale që vazhdon edhe sot të funksionojë në fuqinë e Frymës së Shenjtë. Megjithatë, ky nuk është aktiviteti i parë i Frymës së Shenjtë.

Padyshim që Fryma e Shenjtë ishte në veprim Ditën e Rrëshajëve. Dishepujt ishin mbledhur atë ditë në një dhomë të sipërme dhe Bibla thotë që: "...të gjithë u mbushën me Frymën e Shenjtë dhe filluan të flasin në gjuhë të tjera, ashtu si Fryma e Shenjtë ua jepte atyre të shpreheshin" (Veprat e Apostujve 2:1-4). Por, përsëri, Fryma e Shenjtë nuk u shfaq papritur për herë të parë Ditën e Rrëshajëve.

Fryma e Shenjtë, që nga pozicioni i Tij në përjetësi, ka pasur një rol veprues në krijimin e universit, që përfshinte edhe krijimin e kohës dhe të hapësirës. Ai ishte aktiv në krijimin e njerëzimit, pra, të "pasurisë së çmuar" të krijimit të Perëndisë. Që prej krijimit, Fryma e Shenjtë ka komunikuar gjithmonë me njerëzimin. Ky komunikim vazhdon edhe tani, dhe do të vazhdojë përgjatë gjithë kohës së mbetur. Pastaj, ai do të jetë aktiv në përjetësinë që do të vijë.

Në shumë vende të botës, njerëzit e ngatërrojnë Frymën e Perëndisë me frymën e njerëzimit. Fryma e Shenjtë është imanent (brendabanues). Ai është këtu, me ne. Megjithatë, Ai nuk është një me frymën njerëzore. Ai është një person veçmas ose i ndryshëm nga fryma e njerëzimit. Ai është përtej gamës së përvojës njerëzore. Ai është një Person aktiv i përjetshëm.

PERËNDIA SI NJË QENIE "TRE NË NJË" – NJË TRINITET APO NJË BASHKIM KOMPLEKS

Me qëllim që të kuptojmë se kush është Fryma e Shenjtë, duhet të kuptojmë se Ai është një me Perëndinë. Në fakt, Ai është Perëndi. Perëndia është një qenie triune (tre në një), Ai e shfaq dhe e shpreh veten e Tij në tre Persona: 1) Perëndia Atë, 2) Perëndia Bir, Jezu Krishti, dhe 3) Perëndia Frymë e Shenjtë. Një tjetër mënyrë për ta përshkruar Perëndinë është që të themi se Ai është një Bashkim Kompleks. Kjo e përshkruan më mirë unitetin e Perëndisë, i cili shpallet tek Ligji i Përtërirë 6:4: "Dëgjo, Izrael, Zoti, Perëndia ynë, është një i vetëm". Prandaj, Perëndia Frymë e Shenjtë është një anëtar i barabartë në Trinitet së bashku me Perëndinë Atë dhe me Perëndinë Bir.

Pa dyshim, doktrina e Trinitetit është e vështirë për t'u kuptuar dhe për t'u shpjeguar, madje edhe për të krishterët. Për këtë arsye, një grup i vogël të krishterësh pretendojnë që Perëndia është një personalitet unitar. Për më tepër, kjo doktrinë e Trinitetit mohohet fuqishëm dhe madje vihet në lojë si nga Judaizmi edhe nga Islamizmi, që janë dy fetë e mëdha monoteiste, përveç krishterimit.

Teologjia judaiste e refuzon doktrinën e Trinitetit edhe pse që të gjithë, Ati, Biri dhe Fryma e Shenjtë janë të dukshëm dhe në veprim në Dhjatën e Vjetër. Do t'i hedhim këtij fakti një vështrim më nga afër më vonë gjatë këtij artikulli.

Teologjia islame e kundërshton me vrull të vërtetën që Perëndia është një Trinitet. Myslimanët thonë se të krishterët besojnë në tre Perëndi, ndonëse ekziston vetëm një Perëndi. Megjithatë, është e lehtë të veçohet se Islamizminë fakt mëson se ekzistojnë dy Perëndi.

Islamizmi beson se nuk ka asnjë Perëndi përveç Allahut. Myslimanët gjithashtu japin si mësim se Kurani është një kopje e asaj që ata e quajnë Nëna e Librit, e cila nuk është e krijuar nga Allahu. Ajo ekzistonte së bashku me Allahun në përjetësi. Nëse kjo do të ishte e vërtetë, atëherë kjo do të thotë se Nëna e Librit është e barabartë me Allahun. Nuk ekziston asnjë përpjekje për të treguar se këto të dyja janë në njëfarë mënyre shprehje të një Perëndie. Prandaj, në të vërtetë, teologjia islame beson që ekzistojnë dy Perëndi.

Pavarësisht vështirësisë për ta kuptuar dhe për ta shpjeguar Doktrinën e Trinitetit, të krishterët e pranojnë dhe e shpallin atë. Ne nuk do të jemi në gjendje që ta kuptojmë dhe ta shpjegojmë ashtu siç duhet deri kur të takojmë Zotin tonë ballë për ballë. Ne thjesht, por në mënyrë të arsyeshme, e pranojmë atë me besim në Fjalën e Perëndisë e cila u frymëzua nga Fryma e Shenjtë.

FRYMA E SHENJTË NË VEPRIM GJATË KRIJIMIT

Fryma e Shenjtë ishte aktive në krijimin e universit, duke përfshirë edhe krijimin e njerëzimit. Në Bibël shkruhet: "Në fillim Perëndia krijoi qiejt dhe tokën. Toka ishte pa trajtë, e zbrazët dhe errësira mbulonte sipërfaqen e humnerës; dhe Fryma e Perëndisë lëvizte mbi sipërfaqen e ujërave" (Zanafilla 1:1-2). Fryma e Shenjtë ishte gjithashtu aktive në krijimin e njerëzimit. Tek Zanafilla 1:26 thuhet: "Pastaj Perëndia tha: „Ta bëjmë njeriun sipas shëmbëlltyrës sonë dhe në ngjasim me ne". Fjala "ne" në këtë varg i referohet

Doktrina e Trinitetit është thelbësore për një kuptim të aktivitetit të Frymës së Shenjtë.

pa dyshim Trinitetit. Gjithashtu edhe Perëndia Bir ishte i përfshirë në procesin e krijimit. Tek Letra Drejtuar Hebrenjve 1:1-2 thuhet: “Perëndia, mbasi u foli së lashti shumë herë dhe në shumë mënyra etërve me anë të profetëve, në këto ditët e fundit, na foli me anë të Birit, të cilin e bëri trashëgimtar të të gjitha gjërave, me anë të të cilit e krijoi gjithë gjithësinë”. Prandaj, Fryma e Shenjtë, bashkë me Atin dhe me Birin, ishin shumë të përfshirë në krijimin e universit duke përfshirë edhe krijimin e njerëzimit.

❖ Fryma e Shenjtë në komunikim me njerëzimin

Universi përreth nesh është i mrekullueshëm. Është më i madh dhe më i shtrirë nga çdo gjë tjetër që mund të përjetojmë ose edhe të imagjinojmë. Shkencëtarët janë gjithmonë duke zbuluar se ka më shumë të panjohura rreth universit se sa gjërat që janë mësuar për atë më parë. Megjithatë, ne e shijojmë një përvojë me një pjesë të madhe të tij. Ne e shohim, e dëgjojmë, e prekim, e shijojmë dhe e nuhasim. Dhe është me të vërtetë i mrekullueshëm.

Arsyeja, domethënë, aftësia që ne kemi për të menduar dhe për të arsyetuar, na zbulon se e gjithë kjo në vetvete nuk është e përjetshme. Universi nuk erdhi në ekzistencë rastësisht. Duhet të ketë patjetër një krijues, një qenie supreme, i cili e krijoi universin. Ne nuk mund ta vërtetojmë këtë me njohuri shkencore, por vetëm arsyeja është e mjaftueshme për të na bindur që ta besojmë këtë gjë.

I gjithë njerëzimi dëshiron të dijë se kush është krijuesi i vet. Cila është natyra e Tij? A është e mundur që të kemi një marrëdhënie me Të? Vetëm arsyeja nuk është e mjaftueshme për të na e shpjeguar gjithë këtë. Nevojitet një zbulues e veçantë nga Perëndia për t’i ditur dhe për t’i kuptuar gjithë këto gjëra.

Kjo zbulues na është dhënë neve nga Fryma e Shenjtë në formën e Biblës së Shenjtë. Dhe, Bibla thotë: “I gjithë Shkrimi është i frymëzuar nga Perëndia dhe i dobishëm për mësim, bindje, ndreqje dhe për edukim në drejtësi, që njeriu i Perëndisë të jetë i përkryer, tërësisht i pajisur për çdo vepër të mirë” (2 Timoteut 3:16-17).

Është Perëndia Frymë e Shenjtë ai që i frymëzoi autorët e Fjalës së shkruar të Perëndisë që të shkruanin. Kjo Fjalë e shkruar e Perëndisë na shpjegon natyrën e Perëndisë dhe marrëdhënien që Ai dëshiron që ne të kemi me Të. Fjala thotë: “Dhe besimi është siguria e gjërave që shpresohen, bindja e gjërave që nuk shihen... Edhe pa besim, është e pamundur t’i pëlqesh Atij, sepse ai që i afrohet Perëndisë duhet të besojë se Perëndia është, dhe se është shpërblyesi i atyre që e kërkojnë atë” (Hebrenjve 11:1, 6).

❖ Qëllimi përfundimtar i Frymës së Shenjtë në komunikimin e Tij me njerëzimin

Qëllimi përfundimtar i Frymës së Shenjtë, në aktivitetin e Tij këtu në tokë, është që të lartojë Jezun Krishtin në jetët e njerëzimit dhe përmes tyre. Ashtu si Fryma e Shenjtë, edhe Jezusi është një Person aktiv i përjetshëm. Ai erdhi në botë për të qenë Shpëtimtari i njerëzimit. Ai erdhi që të mundësojë një marrëdhënie personale mes njerëzimit dhe Perëndisë. Fryma e Shenjtë do ta aftësojë të gjithë njerëzimin që ta lartojë Jezun Krishtin.

Në rast se ndonjë aktivitet i një natyre frymërore ose ndonjë komunikim tjetër me njerëzimin po kësaj natyre nuk e larton Jezus Krishtin, atëherë ai nuk është një aktivitet apo një komunikim i Frymës së Shenjtë. Kjo gjë është e qartë në të gjithë Shkrimin. Aty thuhet: “Në këtë e njihni Frymën e Perëndisë: çdo frymë, që rrëfen se Jezus Krishti ka ardhur në mish, është prej Perëndisë. Dhe çdo frymë, që nuk rrëfen se Jezus Krishti ka ardhur në mish, nuk është prej Perëndisë; dhe kjo është fryma e antikrishtit që, siç e keni dëgjuar se vjen; dhe që tani është në botë” (1 e Gjonit 4:2-3).

FRYMA E SHENJTË NË VEPRIM GJATË PERIUdhës SË DHJATËS SË VJETËR

Është e qartë se Fryma e Shenjtë ishte aktive në shumë mënyra që nga koha e krijimit e përgjatë viteve të Dhjatës së Vjetër. Gjatë këtyre viteve, Fryma e Shenjtë frymëzoi profetë, priftërinj dhe mbretër që të shkruanin dhe të na jepnin Dhjatën e Vjetër. Dhjata e Vjetër na tregon se Fryma e Shenjtë ndërveproi dhe i përdori ata njerëz, të cilët ishin të gatshëm për t’u përdorur nga Ai për qëllimet e Tij.

Tek Zanafilla 6:3 lexojmë: “Dhe Zoti tha: „Fryma im nuk do të hahet gjithnjë me njeriun, sepse në shthurjen e tij ai nuk është veçse mish; ditët e tij do të jenë, pra, njëqind e njëzet vjet”. Në këtë deklaratë shohim se është elementi kohë. Njeriu është këtu në tokë vetëm për një kohë të shkurtër gjatë së cilës Fryma e Shenjtë komunikon me njeriun. Por elementi kryesor në këtë deklaratë është elementi marrëdhënie. Fryma e Shenjtë komunikon me njeriun në një përpjekje për ta sjellë atë në këtë jetë në një marrëdhënie me Perëndinë, e cila do të zgjasë në përjetësi.

Duke folur me shërbëtorët e tij për Jozefin, faraoni tha: “A mund të gjejmë një njeri si ky, tek i cili të gjendet Fryma e Perëndisë?” (Zanafilla 41:38). Jozefi i ishte përkushtuar plotësisht Perëndisë. Si rrjedhojë, ai u prek nga Fryma e Shenjtë: 1) që ta zhvillonte edhe më tej marrëdhënien e tij me Perëndinë, 2) që ta udhëhiqte kombin e Egjiptit përmes një kohe të vështirë të historisë së tij, dhe 3) që ta drejtonte popullin e tij në një zhvillim të marrëdhënies së tyre me Perëndinë.

Përgjatë gjithë Dhjatës së Vjetër, është e qartë se Fryma e Shenjtë shpesh erdhi mbi njerëzit dhe i përdori ata për qëllimet e Tij. Në shumë raste Ai përdori gjyqtarë, profetë, priftërinj dhe mbretër për

qëllimet e Tij, që ta sillte popullin e Izraelit në një marrëdhënie me Perëndinë, dhe që në fund, të bekonte të gjithë botën.

Më pas, Fryma e Shenjtë e bën të qartë në shumë vende në Dhjatën e Vjetër se Mesia që i ishte premtuar Izraelit do të ishte një fëmijë, i cili do të lindej në Bethlehem të Judesë. Mikea 5:2 thotë: “Por ti, o Bethlehem Efratah, megjithëse je i vogël midis mijërave të Judës, nga ti do të dalë për mua ai që do të jetë sundues në Izrael”.

FRYMA E SHENJTË NË VEPRIM NË JETËN E JEZUSIT

Fryma e Shenjtë ishte aktiv në ngjizjen e Jezusit në barkun e nënës së Tij, Marisë. Bibla thotë: “Por lindja e Jezus Krishtit ndodhi në këtë mënyrë: Maria, nëna e tij, i ishte premtuar Jozefit, por para se të bashkoheshin, u gjet shtatzënë prej Frymës së Shenjtë” (Mateu 1:18).

Fryma e Shenjtë e vajosi shërbësën e Jezusit gjatë gjithë jetës së Tij këtu në tokë. Tek Luka 4:18-19, Jezusi tha: “Fryma e Zotit është mbi mua, sepse ai mëvajosi për të ungjillëzuar të varfrit; ai më dërgoi për të shëruar ata që e kanë zemrën të thyer, për të shpallur çlirimin e të burgosurve dhe kthimin e të parit të verbërve, për të dërguar në liri të shtypurit, dhe për të predikuar vitin e pranueshëm të Zotit”. Gjithçka me aspekt të mbinatyrshëm të cilën Jezusi e bëri gjatë kohës që Ai ishte këtu në tokë, e bëri në fuqinë e Frymës së Shenjtë.

Pastaj, mbrëmjen e ditës së ringjalljes së Jezusit nga të vdekurit, Ai u takua me dishepujt e Tij në një dhomë të mbyllur. Ata e kishin kyçur derën nga frika e hebrenjve. Tek Gjoni 20:19 është shkruar: “... erdhi Jezusi dhe qëndroi në mes dhe u tha atyre: „Paqja me ju!”. Dishepujt ishin të gëzuar që po e shihnin Zotin. Vargjet 21 dhe 22 vazhdojnë duke thënë: “Pastaj Jezusi u tha atyre përsëri: „Paqja me ju! Sikurse më ka dërguar mua Ati, ashtu unë po ju dërgoj ju”. Dhe, si tha këtë, hukati mbi ta dhe u tha: „Merrni Frymën e Shenjtë!”.

Kur dishepujt morën Frymën e Shenjtë, ata morën përfitimet nga shpëtimi të veprës që Krishti sapo kishte bërë për ta në kryq. Ata u rilindën. Tashmë nuk do t’ju duhej më kurrë që të sakrifikonin një kafshë në altar për mëkatet e tyre. Dhe, për të përmbushur Porosinë e Madhe që Jezusi do t’u jepte disa ditë më vonë, ata do të shkonin përpara për të shpallur se Jezusi është Shpëtimtari i botës.

FRYMA E SHENJTË NË VEPRIM NË PERIU DHËN E DHJATËS SË RE

Fryma e Shenjtë ishte aktive gjatë lindjes dhe rritjes së Kishës në periudhën kohore të Dhjatës së Re. Në fakt, Kisha u lind mbrëmjen e ditës së ringjalljes së Jezusit kur Ai u tha dishepujve të Tij: “Merrni Frymën e Shenjtë”. Kisha është Trupi i Krishtit, në të cilin dhe përmes së cilit, Fryma e Shenjtë bën veprën e Tij në tokë deri në ardhjen e dytë të Jezusit.

Ditën e Rrëshajave, pas 50 ditësh, dishepujt ishin mbledhur në një dhomë të sipërme. Bibla thotë: “Kur erdhi dita e Rrëshajëve, ata ishin të gjithë bashkë, në një mendje të vetme, në të njëjtin vend. Dhe befaz nga qielli u bë një ushtimë, si ajo e një ere që fryn furishëm dhe e mbushi gjithë shtëpinë, ku ata po rrinin. Dhe atyre iu dukën gjuhë, si prej zjarri, të cilat ndaheshin dhe zinin vend mbi secilin prej tyre. Kështu, të gjithë u mbushën me Frymën e Shenjtë dhe filluan të flasin në gjuhë të tjera, ashtu si Fryma e Shenjtë ua jepte atyre të shpreheshin.” (Veprat 2:1-4). Kjo përvojë ishte për t’i fuqizuar dishepujt, pra, Kishën, që të ishin dëshmitarë të Jezusit në të gjithë botën.

Në një pikë të caktuar gjatë periudhës dyzet ditore që nga ringjallja e Jezusit e deri në ngritjen e Tij në qiell, Ai u tha dishepujve: “Por do të merrni fuqi kur Fryma e Shenjtë do të vijë mbi ju dhe do të më bëheni dëshmitarë në Jeruzalem dhe në gjithë Judenë dhe Samarinë dhe deri në skajin e dheut.” (Veprat e Apostujve 1:8). Kjo përvojë me Frymën e Shenjtë që ata morën Ditën e Rrëshajave ishte përmbushja e këtij premtimi.

Pasi Jezusi u dha atyre premtimin e Tij tek Veprat 1:8, Ai u dha dishepujve të tij Porosinë e Madhe, duke u thënë: “Shkoni në mbarë botën dhe i predikoni ungjillin çdo krijesë” (Marku 16:15). Pastaj, Jezusi tha: “Shkoni, pra, dhe bëni dishepuj të gjithë kombet duke i pagëzuar në emër të Atit e të Birit e të Frymës së Shenjtë, duke i mësuar të mbajnë të gjitha sa ju kam urdhëruar. Dhe ja, unë jam me ju gjithë ditët, deri në mbarim të botës.” (Mateu 28:19-20). Dishepujt e parë u nisën për të bërë pikërisht këtë.

Pastaj, Fryma e Shenjtë i dha Kishës dhuntitë frymërore, për të cilat kishte nevojë, me qëllim që të përmbushte Porosinë e Madhe. Tek 1 Kor. 12:8-10, Pali rendit nëntë dhunti të Frymës, të cilat kishin për qëllim që të promovonin rritjen frymërore dhe zhvillimin e Kishës. Më pas, tek

Romakëve 12:6-8 dhe Efesianëve 4:11, Pali rendit dhunti të tjera dhe shërbesa të tjera, të cilat kishin për qëllim fuqizimin e Kishës për të përmbushur Porosinë e Madhe. Pali, tek 1 Korintasve 12:4-7 dhe 11, thotë: “Ka larmi dhuntish, por është i njëjti Frymë. Ka edhe larmi shërbimesh, por është i njëjti Zot. Dhe ka larmi veprueshmëri por është i njëjti Perëndi i cili i vepron të gjitha gjërat në të gjithë. Dhe secilit i jepet shfaqja e Frymës për dobinë e përbashkët... Dhe të gjitha këto i bën i njëjti dhe i vetmi Frymë, duke i ndarë gjithsecilit dhunti veç e veç, ashtu si do vetë”.

Dhjata e Re është historia e Kishës në periudhën kohore të Dhjatës së Re duke bërë atë që Zoti i tyre i kishte porositur të bënin. Këto ishin ditët e Kishës së shekullit të parë. Dhe, është e qartë në Dhjatën e Re se kjo Kishë e hershme e përmbushi misionin e vet. Kisha u themelua përgjatë gjithë botës së njohur deri atëherë me anë të fuqisë së Frymës së Shenjtë!

FRYMA E SHENJTË NË VEPRIM PËRGJATË GJITHË HISTORISË SË KISHËS

Pavarësisht sfidave dhe mungesave me të cilat është përballur Kisha përgjatë shekujve, Fryma e Shenjtë ka qenë aktiv në Kishë përgjatë gjithë historisë së saj. Shumë gjëra mund të thuhën për ta përshkruar këtë. Por këtu mund të përmendim vetëm disa prej këtyre gjërave.

Kisha e shekullit të parë pas Krishtit ishte Kisha e periudhës kohore të Dhjatës së Re. Shqetësimi madhor i kësaj kishe ishte përmbushja e Porosisë së Madhe. Ata i praktikonin dhuntitë e Frymës së Shenjtë. Kjo do të thotë se ata luteshin për Frymën e Shenjtë dhe e lejonin atë që të vepronte brenda tyre dhe përmes tyre në shërbesat e tyre me fjalë urtësie, fjalë njohurie, besim, dhunti të shërimit, kryerje të mrekullive, dallim të frymërave, profeci, gjuhë të panjohura, interpretim të gjuhëve të panjohura dhe me dhuntitë e tjera të Frymës. Qëllimi ishte të ngrihej lart Jezu Krishti si Shpëtimtari i botës, të aftësohej kisha për t’u zhvilluar në marrëdhënien e saj me Zotin dhe të ndihmohej kisha për të arritur botën me ungjillin e Krishtit.

Gjatë shekujve të dytë dhe të tretë, pati një rritje dramatike të theksit mbi strukturën organizative të kishës institucionale në kurriz të veprës së Frymës së Shenjtë në Kishë. Megjithatë, kishte ende një theksim të fortë në veprën e Frymës së Shenjtë në Kishë nga disa nga etërit e kishës të cilët ishin të lidhur me Montanizmin.

Montanizmi ishte një lëvizje brenda Kishës që ishte më shumë e interesuar në punën e Frymës së Shenjtë se sa në strukturën organizative. Ajo u themelua nga një prift në Frigji, emri i të cilit ishte Montanus. Ndjekësit e tij quheshin Montanistë dhe ata praktikonin dhuntitë e Frymës së Shenjtë në shërbesat e tyre.

Në shekullin e katërt, institucioni i kishës u shkri bashkë me shtetin. Perandori i Perandorisë Romake, Konstandini, u konvertua në krishterim. Ai e ktheu krishterimin në fenë zyrtare të perandorisë. Kjo rezultoi në kontrollin politik të perandorisë përmbi Kishën dhe në një humbje dramatike të theksimit të veprës së Frymës së Shenjtë në Kishë. Ky kontroll politik i Kishës nga shteti vazhdoi deri në shekullin e gjashtë.

Gjatë kësaj kohe, u vërejtën dy gjëra pozitive që ndodhën në Kishë. Së pari, këshillat e Kishës së hershme përcaktuan disa çështje teologjike që kishin të bënin me Doktrinën e Trinitetit dhe me Doktrina të tjera të rëndësishme. Së dyti, u zhvillua Monasticizmi si një tjetër lëvizje brenda kishës, i cili i vinte theksin rëndësisë së punës së Frymës së Shenjtë. Monastikët ishin ndryshe nga Montanistët sepse ata praktikonin një stil jetese asketike (të thjeshtë). Megjithatë, ashtu si Montanistët, ata praktikonin dhuntitë e Frymës së Shenjtë në shërbesat e tyre.

Gjatë periudhës nga shekulli i shtatë deri në të pesëmbëdhjetin, që ndonjëherë quhet Epoka e Errët, shkrirja midis kishës dhe shtetit vazhdoi ende. Kisha u bë pushteti mbizotërues. Ky lloj pushteti politik rezultoi në një shqetësim më të madh rreth gjërave të përkohshme që zinin vend përmbi gjërat frymërore në Kishë.

Monasticizmi humbi shumë nga jeta dhe vitaliteti i vet për shkak të legalizmit dhe kryelartësisë që u zhvillua në mesin e përkrahësve të tij. Disa prej Monastikëve u zhvendosën drejt një misticizmi dhe e praktikuan atë, gjë e cila bëri që ata ta veçonin plotësisht veten e tyre nga bota që kishin përreth.

Megjithatë, pati shumë Monastikë të cilët e ruajtën energjinë dhe gjallërinë e tyre frymërore. Ata zhvilluan një vizion misionar për të prekur botën me ungjillin e Jezu Krishtit. Disa Urdhra Fetarë u themeluan për këtë qëllim dhe ata dërguan misionarë nëpër botë. Disa prej këtyre Urdhrave, por jo të gjithë, praktikuan dhuntitë e Frymës së Shenjtë. Kisha u vendos në shumë vende në të gjithë botën.

Më pas, gjatë viteve të para të shekullit të 16-të, filloi në Kishë Reformacioni i madh Protestant. Kisha institucionale ishte më e interesuar për gjërat politike dhe të përkohshme sesa ta përqendronte vëmendjen tek gjërat frymërore. Lakmia për para kishte bërë që Kisha të zhvillonte praktikën e shitjes së indulgjencave, me të cilat njerëzit mund të blinin faljen e mëkateve pa asnjë lloj pendimi apo ndryshimi në stilin e jetesës. Martin Luteri nuk iu nënshtrua kësaj praktike. Ai donte ta reformonte kishën institucionale, por Kisha nuk u reformua ashtu siç donte ai.

Dhe prandaj, Luteri themeloi Kishën Luterane dhe të tjerët që e ndoqën atë themeluan kisha të tjera të reja. Kjo vazhdoi deri në shekullin e 17-të. Shumica e këtyre kishave të reja vazhdonin të praktikonin aspektet liturgjike të kishave prej nga kishin dalë. Megjithatë, doktrina e tyre bazohej mbi të vërtetën e ungjillit të Krishtit, të vërtetën që shpëtimi përjetohet me anë të besimit në Jezu Krishtin dhe jo përmes veprave. Dhe shumë prej këtyre kishave praktikuan dhuntitë e Frymës së Shenjtë në shërbesat e tyre.

Në shekujt e 18-të dhe të 19-të, në Kishë u zhvillua një shprehi tjetër. Dhe kjo ishte theksi mbi shenjtërimin në jetën e krishterë. Xhon Uesli, një ish prift anglikan, themeloi Kishën Metodiste. Të tjerët që e ndiqnin, themeluan kisha të tjera, të cilat u ndërtuan po ashtu rreth të njëjtës shprehi të theksuar nga Uesli. Në shumë nga këto kisha, praktika e dhuntive të Frymës së Shenjtë në shërbesat e tyre ishte goxha e zakonshme.

Pastaj, në fillim të shekullit të 20-të, pati një rritje fenomenale të veprës së Frymës së Shenjtë në Kishë. Besimtarët filluan të kërkonin një vajosje të Frymës së Shenjtë për jetën dhe shërbesën që të ishte më e madhe se sa ajo që ishte përjetuar normalisht në mesin e shumicës së besimtarëve. Zhvillimi i përvojës së pagëzimit në Frymën e Shenjtë mori një rëndësi të madhe. Kjo rezultoi në një vizion dhe vendosmëri të shtuar për ta arritur të gjithë botën me ungjillin e Krishtit. U themeluan kisha të reja të cilat praktikonin dhuntitë e Frymës së Shenjtë në shërbesat e tyre. Kjo ishte padyshim një përmbushje e profecisë tek Joeli 2:28-29: "Mbas kësaj do të ndodhë që unë do të përhap Frymën tim mbi çdo mish; bijtë tuaj dhe bijat tuaja do të profetizojnë, pleqtë tuaj do të shohin ëndrra, të rinjtë tuaj do të kenë vegime. Në ato ditë do të përhap Frymën tim edhe mbi shërbëtorët dhe shërbëtoret".

FRYMA E SHENJTË NË VEPRIM NË PËRJETËSI

Fryma e Shenjtë do të vazhdojë të jetë aktive në përjetësinë që do të vijë. Me ardhjen e Krishtit, ndjekësit e Tij do të ringjallen me anë të Frymës së Shenjtë për një jetë të re. Tek Letra Drejtuar Romakëve 8:11 thuhet: “Por në qoftë se Fryma i atij që ringjalli Krishtin prej së vdekurish banon në ju, ai që e ringjalli Krishtin prej së vdekurish do t’u japë jetë edhe trupave tuaj vdekatarë me anë të Frymës së Tij që banon në ju”. Ne nuk e dimë të gjithë atë që Fryma e Shenjtë do të jetë duke bërë në përjetësi. Por dimë që dashuria, që është dhuntia më e rëndësishme e Frymës, do të vazhdojë të veprojë gjatë gjithë përjetësisë. Bibla thotë që: “Dashuria nuk bie poshtë kurrë” (1 Korintasve 13:8).

PËRMBYLLJA

Përgjatë gjithë historisë së Kishës, ka pasur shumë përpjekje nga udhëheqës dhe teologë të kishës institucionale për të vërtetuar se dhuntitë e veçanta të Frymës së Shenjtë, të cilat u praktikuan në kishën e parë, ishin shuar menjëherë pas vdekjes së apostujve të parë. Në fillim të shekullit të 20-të, rreth të njëjtës kohë përgjatë rritjes fenomenale të veprës së Frymës së Shenjtë në Kishë, pati një përpjekje të vrullshme dhe më të madhe nga shumë drejtues dhe teologë të kishës për të bërë të njëjtën gjë.

Shkrimi kryesor që ata u përpoqën ta përdorin si provë ishte teksti tek 1 Korintasve 13:8-10, ku thuhet: “Dashuria nuk bie poshtë kurrë; por profecitë do të shuhën, gjuhët do të pushojnë dhe njohuria do të shuhet, sepse ne njohim pjesërisht dhe profetizojmë pjesërisht. Por, kur të vijë përsosmëria, atëherë ajo që është e pjesshme do të shuhet”.

Fjala “Parousia” në greqisht, nga e cila marrim fjalën “e përsosur”, tek vargu 10 i referohet faktikisht ardhjes së dytë të Jezut Krishtit. Megjithatë, drejtuesit e kishës dhe teologët që u

përmendën këtu u përpoqën që ta zgjeronin kuptimin e fjalës “Parousia” me qëllim që të përfshihej koncepti i një kishe plotësisht të zhvilluar, e cila do të ishte e pajisur për të predikuar dhe për ta dhënë mësim ungjillin e Krishtit. U argumentua që, me praninë e një kishe të tillë në botë, nuk nevojiteshin më dhuntitë e veçanta të Frymës së Shenjtë. Kështu që, ato u shuan.

E megjithatë, rritja e parë e veprës së Frymës së Shenjtë në fillimet e shekullit të 20-të vazhdon të ndiqet nga rritje edhe më fenomenale të veprës së Frymës së Shenjtë edhe sot e kësaj dite. Shumë prej kishave më të vjetra e të themeluara, së bashku me disa kisha më të reja, të cilat e kanë kundërshtuar manifestimin e dhuntive të Frymës së Shenjtë, tani janë duke i përjetuar dhe duke i praktikuar dhuntitë e Frymës së Shenjtë në shërbesat e tyre.

Si rrjedhojë e gjithë këtij aktiviteti të Frymës së Shenjtë që vepron brenda dhe përmes Kishës, po përmbushet Porosia e Madhe e Jezut Krishtit. Ky aktivitet i Frymës së Shenjtë do të vazhdojë deri në ardhjen e Jezut Krishtit për Kishën e Tij. Në fakt, ajo do të rritet edhe më shumë pavarësisht të gjitha forcave të errësirës frymërore që janë në botë, të cilat veprojnë kundër kësaj. Pastaj, kur Krishti të kthehet, Ai do të gjejë një Kishë që vjen prej çdo “fisi, gjuhe, populli dhe kombi” që janë mbi faqen e dheut (Zbulesa 5:9).

Perëndisë i qofshim falë për aktivitetin e Frymës së Shenjtë përgjatë kohës dhe përjetësisë. Si Kisha e Jezut Krishtit, ne duhet ta lejojmë Frymën e Shenjtë që të punojë brenda nesh dhe përmes nesh, për të përmbushur qëllimet e Tij për Kishën në botën e sotme. Kjo mund të bëhet e mundur vetëm në rast se ne: 1) lutemi, 2) e studiojmë Fjalën e Perëndisë, dhe 3) japim më të mirën tonë për të përmbushur vullnetin e Perëndisë për jetët tona, i cili është që të zbatojmë deri në fund Porosinë e Madhe.

WARREN FLATTERY, është një nga drejtorët e Projektit të Biblës “Zjarri” për Life Publishers në Springfield, Missouri. Ai ka qenë një misionar për më shumë se 50 vjet, duke shërbyer në Jordani, Evropë dhe në Izrael.

Para & Pas Pagëzimit me Frymën

Nga: ANTHONY D. PALMA

*J*deja për këtë artikull më erdhi nga një shqetësim i dyfishtë që shprehet nga shumë udhëheqës pentekostalë: (1) përqindja e lartë e besimtarëve nëpër kishat pentekostale, të cilët nuk janë pagëzuar në Frymën e Shenjtë, dhe (2) kuptimi i pamjaftueshëm i disa personave, ndoshta edhe i shumë njerëzve, në lidhje me qëllimin apo qëllimet e pagëzimit në Frymë. Sugjerimi im është që zgjidhja për këto dy probleme është kryesisht në dorën e udhëheqësve të kishës (pastorët, ungjilltarët, mësuesit), të cilët janë përgjegjës për t'i mësuar dhe për t'i udhëhequr besimtarët e tjerë. Në këtë artikull, unë ofroj disa sugjerime të cilat do t'i ndihmojnë udhëheqësit që t'i drejtojnë besimtarët për në përvojën e pagëzimit në Frymë dhe do t'i ndihmojnë besimtarët e pagëzuar në Frymë që të kuptojnë potencialin e përvojës së tyre. Udhëheqësi është i pozicionuar strategjikisht për t'i ndihmuar besimtarët e tjerë me anë të këshillave dhe të shembullit që jep ai vetë. Një shtjellim i qartë i mësimave nga Shkrimi është diçka thelbësore, ashtu siç është thelbësor edhe një demonstrim i jetës së mbushur me Frymën¹.

PËR ATA QË ENDE NUK JANË PAGËZUAR

Sugjerimet në vijim janë bërë me supozimin që besimtari nuk është kundër përvojës së pagëzimit në Frymë, dhe që, ai ose ajo është një kandidat për këtë përvojë. Shkrimet nuk japin një formulë për marrjen e mbushjes së parë me Frymën, por arsyet më poshtë duhet të jenë të dobishme për të interesuarit që janë në kërkim.

Të gjithë besimtarët janë kandidatë.

Joeli e parashikoi që Zoti do ta derdhte Frymën e Tij mbi të gjithë popullin e Tij (Joeli 2:28 - 29). Të rinj dhe të vjetër, meshkuj dhe femra, shërbëtorë, pa asnjë dallim moshe, gjinie apo statusi shoqëror, janë të përfshirë në këtë premtim. Kjo jehon shpresën e zjarrtë (dhe profecinë) e Moisiut që Zoti do ta derdhte Frymën e Tij mbi të gjithë popullin e Tij (Numrat 11:29). Dhurata profetike nuk do të ishte më e kufizuar vetëm për një pakicë të zgjedhur.

Pjetri, Ditën e Rrëshajave, e vazhdoi në po këtë linjë mendimi, kur në fillimi ai citoi pasazhin nga Joeli (Veprat e Apostujve 2:17 - 21) dhe më pas shpalli që dhurata e premtuar e Frymës ishte “për ju [hebrenjtë] dhe për bijtë tuaj [pasardhësit e tyre] dhe për gjitha ata që janë larg” (vargjet 38, 39). “Larg” këtu mund t’i referohet atyre që janë larg në kuptimin kronologjik ose gjeografik, por ndoshta u referohet edhe johebrenjve (Efes. 2:13, 17). Besimtari i interesuar duhet të jetë i sigurt dhe i bindur që kjo përvojë është realisht për të.

Fryma banon tashmë tek të gjithë besimtarët.

Është e rëndësishme të theksojmë se Fryma e Shenjtë nuk është i huaj (i jashtëm) për një besimtar që nuk është i pagëzuar në Frymën e Shenjtë. Fryma vepron përbrenda një personi që beson e pendohet për të sjellë në fuqi lindjen e re. Dhe kështu që ai nuk largohet nga besimtari, për t’u kthyer përsëri në kohën e mbushjes. Disa persona janë konfuzë për shkak të shëmbëlltyrave të pagëzimit në Frymë që përdor Dhjata e Re, siç janë shprehjet: “të pagëzuar në”, “u derdh”, “ra mbi”, “erdhi mbi”. Por këto janë vetëm disa mënyra figurative dhe të gjalla për të portretizuar një përvojë të Frymës, I Cili tashmë banon brenda nesh, që të pushton të tërin. Kjo është arsyeja pse disa e quajnë “çlirim” të Frymës, I Cili tashmë është banues brenda nesh.

Pagëzimi në Frymë është një dhuratë.

Dhurata, edhe nga vetë përkufizimi, nuk fitohet. Në rast se do të ishte në bazë të meritës së një personi, atëherë pyetja pa përgjigje do të ishte: “Cili duhet të jetë niveli i çmueshmërisë së një personi?”. Ose, “Sa „i përsosur“ duhet të jetë dikush përpara se të kualifikohet për këtë përvojë?” Është e mundur që një person i cili po kërkon me sinqeritet, të jetë shumë i shqetësuar me ndjenjën e tij të padenjësisë, deri në atë shkallë sa që Fryma të mos derdhet lirisht përmes atij personi.

Perëndia nuk do të lejojë që ata që kërkojnë të kenë një përvojë humbëse.

Nga përvoja ime me këshillimin e personave që kërkojnë të marrin pagëzimin në Frymë, ndonjëherë ajo që del në sipërfaqe është frika që kanë disa vetë se e folura në gjuhë të panjohura ose do të jetë e prodhuar nga vetë ata ose nuk do t’u vijë nga Perëndia, por nga Satani. Këta persona duhet të sigurohen me fjalët e Jezusit: “Nëse ju, pra, që jeni të ligj, dini t’u jepni dhurata të mira bijve tuaj, aq më tepër Ati në qiell do t’u japë Frymën e Shenjtë atyre që ia lypin”. Këto fjalë janë në kontekstin që thotë se edhe një atë tokësor nuk do të lejojë që nëse kërkohet një peshk, ta zëvendësojë atë me një gjarpër, ose nëse kërkohet një vezë, ta zëvendësojë atë me një akrep (Luka 11:11 - 13). Këta njerëz të ndjeshëm, dhe ndonjëherë të pasigurt, duhet të inkurajohen për t’i dhënë një pasqyrim zanor nxitjes së brendshme për të nxjerrë tinguj të panjohur.

Pritshmëria dhe të qenit të hapur ndihmojnë për marrjen e Frymës së Shenjtë.

Kandidati duhet të jetë i gatshëm për t’u nënshtruar çfarëdo gjëje që Zoti e nxit të bëjë. Edhe pse të folurit e sinqertë në gjuhë të panjohura nuk mund të jetë diçka e prodhuar nga vetja, marrësi duhet të bashkëpunojë me Frymën e Shenjtë ose të jetë i mbështetur prej Tij. Përvoja e dishepujve Ditën e Rrëshajave është udhëzuese, sepse Luka thotë se ata folën në gjuhë të tjera “ashtu si Fryma e Shenjtë ua jepte atyre të shpreheshin” (Veprat e Apostujve 2:4). Ky aspekt i pritshmërisë është i rëndësishëm; kjo mund të shërbejë si kundërhelmi për të kërkuarit kronik, siç e quajnë disa persona me ashpersi.

Lutja dhe lavdërimi shpesh të çojnë në atë përvojë.

Mësimi nga Jezusi rreth gatishmërisë së Atit për t'ua dhënë Frymën e Shenjtë atyre që ia kërkojnë Atij (Luka 11:13), vjen pas një fragmenti më të gjerë rreth lutjes (vargjet 1-12), gjatë të cilit Ai shtjellon më shumë dhe ilustron aspektin e ngulmimit. Foljet "pyesni", "kërkoni" dhe "trokisni" në greqisht janë në kohën e tashme, gjë e cila sugjeron idenë që të "vazhdoni të pyesni, vazhdoni të kërkoni dhe të vazhdoni të trokisni". Kjo duhet të jetë e dallueshme nga lutja me dëshpërim dhe irritim. Përkundrazi, kjo ide është më shumë parimi që jepet tek lumturitë: "Lum ata që vazhdojnë të jenë të uritur dhe të etur për drejtësi, sepse ata do të ngopen" (Mateu 5:6, përkthimi im). Duhet të përmendim këtu se para Ditës së Rrëshajave, dishepujt po "ngulmonin me një mendje të vetme në lutje" (Veprat 1:14).

Lutja me ngulmim duhet të kombinohet me lavdërim.

Lutja në Dhomën e Sipërme plotësohej nga fakti që dishepujt ishin "vazhdimisht në tempull duke lavdëruar dhe duke bekuar Perëndinë" (Luka 24:53). Kërkuesit e pagëzimit në Frymën e Shenjtë duhet të inkurajohen që përveçse të luten, edhe të lavdërojnë, sepse lavdërimi i Perëndisë në gjuhën e vetë personit shpeshherë ndihmon gjatë tranzicionit për ta lavdëruar Atë në gjuhë të tjera. Vëmë re se përmbajtja e

të folurit në gjuhë të tjera nga dishepujt ishte lavdërim për veprat e fuqishme të Perëndisë (Veprat 2:11; ndoshta 10:46). Kjo është veçanërisht interesante duke qenë se festa e Pentekostit që hebrenjtë kremtonin, një festival korrijeje, ishte një kohë gëzimi dhe falënderimi karshi Perëndisë. Madje edhe në aspektin personal, një individ që i ofronte Perëndisë frytet e para të të korrave të tij përfshihej në një rrëfim të veprës madhështore të Perëndisë rreth çlirimit të Izraelit nga skllavëria në Egjipt (Ligji i Përtërirë 26:1 - 11).

Gjatë rrugës mund të ndodhin bekime të veçanta.

Përvoja e pagëzimit në Frymën e Shenjtë kulmon me të folurit në gjuhë të tjera, por personi mund të ketë shumë përvoja frymërore të vlefshme dhe domethënëse përgjatë rrugës. Nuk është aq e përshtatshme t'i referohemi pagëzimit në Frymë si "një vepër e dytë e hirit" sepse gjithçka që ne marrim prej Perëndisë është me anë të hirit të Tij. Rrjedhimisht, mund të ketë një sërë bekimesh midis rilindjes së dikujt dhe pagëzimit në Frymë të tij, dhe ndonjëherë këto bekime janë një paraparje ose një shijim i përvojës kulmore. Për sa i përket pagëzimit në Frymë, nuk vihet në diskutim çështja "ose gjithçka ose asgjë". Disa përballje frymërore me Zotin shërbejnë për t'ua përgatitur për plotësinë e Frymës si dhe për të ndihmuar në marrjen e saj. Por ata që kërkojnë duhet të keshillohen që të mos i ngatërrojnë ato përvoja me vetë pagëzimin në Frymë.

Koha e Perëndisë mund të ndryshojë nga koha jonë.

Padyshim që Zoti iu përgjigjet lutjeve dhe lëvdimeve që bëhen me besim, por për arsye që i di më mirë vetëm Ai, koha e Tij mund të mos përkojë me dëshirat tona. Siç tregohet në librin e Veprave të Apostujve, ashtu edhe në historinë e kishës, ndonjëherë derdhjet e Frymës ndodhin në vende të papritura dhe në kohëra të papritura. Rrjedhimisht, edhe personi që është duke kërkuar nuk duhet të shkurohet ose të shkojë në vetëdënim në rast se mbushja me Frymën e Shenjtë nuk ndodh atëherë kur pritet. Por në ato raste të vizitës së veçantë nga Zoti, kur një sërë njerëzish mbushen me Frymën, kushtet për atë që kërkon janë më të favorshme. Kjo ishte përvoja e grupit të të rinjve në të cilin unë u ushqeva. Për një kohë të gjatë, askush nuk ishte pagëzuar në Frymën e Shenjtë. Pastaj, për arsye të

"Sa i trashë! Pastori më akuzoi që merrem me fjalëkryqe gjatë predikimit. I shpjegova që bëhej fjalë për Sudoku!"

padallueshme, një grup prej nesh u mbushëm me Frymën në një kohë shumë të shkurtër. Motra ime më e madhe ishte e para që u pagëzua në Frymën e Shenjtë; nuk kaloi shumë, dhe ndërsa isha në privatësinë e dhomës sime, edhe unë përjetova mbushjen, në një kohë kur po lutesha në përgjithësi pa ndonjë referim të veçantë për pagëzimin në Frymë.

PËR ATA QË JANË TASHMË TË PAGËZUAR

Janë disa pyetje që lidhen me diskutimin e përvojës pas pagëzimit në Frymën e Shenjtë. Midis tyre do të ishin edhe këto: Cili është roli në këtë përvojë i të folurit në gjuhë të tjera? A është shqiptimi *glosolalik* (i të folurit në gjuhë të tjera) thelbi i këtij pagëzimi? Cilat janë qëllimet, ose rezultatet hyjnore të dëshiruara të përvojës? A besojnë disa të krishterë të pagëzuar në Frymën e Shenjtë, të paktën në mënyrë të nënkuptuar, se “nëse je një herë i mbushur, je gjithmonë i mbushur”? A është pagëzimi në Frymë një përvojë e rinovueshme? Udhëheqësi është i domosdoshëm në procesin e mësimi dhe drejtimit të njerëzve drejt një pikëpamje më të zgjeruar dhe gjithëpërfshirëse të natyrës dhe qëllimeve të pagëzimit në Frymë. Unë sugjeroj që rezultatet hyjnore të dëshiruara të pagëzimit në Frymën e Shenjtë duhet të përshijjnë sa vijon më poshtë:

Të folurit në gjuhë të tjera

Të folurit në gjuhë të tjera është treguesi i menjëherëshëm dhe empirik që mbushja ka ndodhur, por gjithashtu folësi përfiton në aspektin frymëror, sepse Pali thotë se “ai që flet një gjuhë tjetër nuk u flet njerëzve, por Perëndisë” dhe se “ai që flet një gjuhë tjetër ndërton veten e tij” (1 Korintasve 14:2, 4). Ky është aspekti devocional i gjuhëve të panjohura, gjë të cilën Pali e lidh me bekimin për Perëndinë dhe falënderimin për Të (vargjet 16, 17). Ky është një element i lutjes në Frymë (Efesianëve 6:18; Juda 20). Prandaj, gjuhët e panjohura janë një mjet, me anë të të cilit, besimtarët ndërtojnë veten e tyre nga ana frymërore. Për këtë arsye edhe quhet shpesh si gjuha e lutjes së dikujt. Pra, të folurit në gjuhë të tjera mund të quhet një mjet hiri. Nuk është një përvojë që ndodh vetëm në kohën kur ndodh pagëzimi në Frymë; por duhet të jetë një përvojë e vazhdueshme dhe e përsëritshme. Kjo ide është e nënkuptuar në deklaratën e Palit tek Letra Drejtuar Korintasve: “Do të doja që të gjithë ju të vazhdonit të flisnit gjuhë” (1 Korintasve 14:5, përkthimi im).²

Veç kësaj, një sërë interpretimesh të përgjegjshme (ekzegjetësh) kuptojnë se Pali po flet për të luturit në gjuhë të tjera, ose të paktën po e përfshin këtë gjë, kur thotë se: “edhe Fryma na ndihmon në dobësitë tona, sepse ne nuk dimë çfarë kërkojmë në lutjet tona, sikurse duhet; por vetë Fryma ndërhyr për ne me psherëtim të patregueshme” (Rom. 8:26).

Çiltërsi ndaj manifestimeve frymërore

Pagëzimi në Frymë i hap rrugën marrësit për tek disponueshmëria e gamës së plotë të dhuntive frymërore. Kjo është një pasojë e natyrshme pasi ia keni nënshtruar tashmë veten diçkaje të mbinatyrshme dhe të mbilogjikshme, duke e lejuar veten që të kaploheni nga Fryma. Për shembull, fjalimi i Pjetrit për turmën Ditën e Rrëshajave ishte në të vërtetë një shqiptim profetik, siç na e bën të qartë mënyra se si e prezanton Luka fjalimin përmes foljes në greqisht *apophthengomai*, folje e cila është një term teknik që do të thotë shqiptim i frymëzuar.

Një vështrim në listat kryesore të dhuntive frymërore (1 Korintasve 12:8 - 10, 28 - 30; Romakëve 2:6 - 8; Efesianëve 4:11) do të nxjerrë në pah se shumica e këtyre dhuntive janë manifestuar tashmë në një mënyrë a në një tjetër edhe në Dhjatën e Vjetër, edhe tek Ungjijtë. Vetë dishepujt, para ditës së Rrëshajave kanë qenë të dobishëm në shërime dhe dëbime demonësh (Luka 10:9, 17; shih gjithashtu Mateu 10:8). Për më tepër, një studim i historisë së Kishës tregon se dhuntitë frymërore, në format e tyre të shumta, janë manifestuar nga të krishterët në të gjitha epokat.

Duke qenë se qëllimi gjithëpërmblendhës i dhuntive frymërore në asamble është ndërtimi i popullit të Perëndisë (1 Korintasve 12:7; 14:3-6, 12), besimtarët e mbushur me Frymën duhet të inkurajohen për t’i dëshiruar ato me zell (1 Korintasve 12:31; 14:1).

Të jetuarit me drejtësi

Pagëzimi në Frymë duhet të kuptohet si diçka që nënkupton të jetuarit me drejtësi. Bashkë me pagëzimin në Frymën e Shenjtë “vjen dhurata e fuqisë për jetën dhe shërbimin”. Unë togfjalëshin “për jetën” e kuptoj se do të thotë “për jetesë me drejtësi”. Në qoftë se pagëzimi në Frymën e Shenjtë është me të vërtetë një zhytje tek Ai që është Fryma e Shenjtë, që është emërtimi që Dhjata e Re përdor më shpesh

për Të, atëherë përvoja duhet të synojë tek shenjtëria personale. Një problem elementar me besimtarët në kishën e Korintit është që ata vazhduan të flasin në gjuhë të tjera pa e lejuar Frymën të vepronte përbrenda në jetët e tyre. Është pikërisht në këtë pikë që besimtarët e pagëzuar në Frymë duhet të kuptojnë se nga përvoja pentekostale duhet të dalë fryti frymëror dhe jo vetëm dhuntitë frymërore.

Fenomeni i zjarrit Ditën e Rrëshajave duhet të lidhet, pjesërisht, me shenjtërinë e Perëndisë (siç është e zakonshme tek Shkrimi, si për shembull, shkurrja në flakë) dhe rrjedhimisht me çështjen e shenjtërisë së marrësit. Pagëzimi në Frymë nuk prodhon shenjtërim të menjëhershëm (asgjë nuk mundet ta bëjë shenjtërimin në një çast të vetëm), por i jep marrësit një shtytje shtesë për të ndjekur një jetë që e kënaq Perëndinë. Përmes kësaj lidhjeje, është e rëndësishme të shohim lidhjen që Pali bën mes të qenit vazhdimisht i mbushur me Frymën e Shenjtë dhe pasojat e kësaj gjëje në jetën e besimtarit, pra, një frymë e gëzuar, shërbim ndaj të tjerëve, falënderim, nënshtrim reciprok, dhe respekt (Efesianëve 5:18 deri në 6:9).

Në këtë pikë, është e përshtatshme të përmendim se plotësia e Frymës nuk duhet të jetë një përvojë që ndodh një herë. Përveç punës së përditshme që Fryma bën nga përbrenda në jetën e dikujt, ka edhe raste kur Ai vjen tek besimtarët në kohë krizash ose për të përmbushur një nevojë të veçantë; gjithashtu edhe këtyre rasteve iu referohemi si raste kur jemi “të mbushur me Frymën” (Veprat e Apostujve 4:8, 31; 13:9, 52).

Fuqi për të dëshmuar

Lidhja e fuqisë me Frymën e Shenjtë është e zakonshme në Dhjatën e Re, dhe ka raste kur të dyja këto terma janë të këmbyeshme (për shembull, Luka 1:35; 4:14; Veprat e Apostujve 10:38; Romakëve 15:19; 1 Korintasve 2:4; 1 Thesalonikasve 1:5). Jezusi i ngritur në qiell iu tha dishepujve që të qëndronin në Jeruzalem derisa të “vishe(shin) me fuqi nga lart” (Luka 24:49). Tek Veprat e Apostujve Ai u thotë: “Por do të merrni fuqi kur Fryma e Shenjtë do të vijë mbi ju dhe do të më bëheni dëshmitarë” (1:8). Temat e pagëzimit në Frymë dhe të ungjillëzimit botëror janë dy tema të theksuara që janë të lidhura ngushtë në librin e Veprave të Apostujve. Një marrëdhënie shkak-pasojë midis këtyre të dyjave është e dukshme, por duhet të vërejmë se Jezusi nuk tha që qëllimi i vetëm i fuqisë të ishte ungjillë-

zimi. E kam treguar tashmë se veprat e Frymës në pagëzimin në Frymën e Shenjtë duhet të shihen në një kontekst që është më i gjerë se sa ai që thekson libri i Veprave të Apostujve. E megjithatë, një person i pagëzuar në Frymën e Shenjtë që nuk është i shqetësuar për të humburit, është një mospajtim termash.

Qoftë nga një pikëpamje biblike, qoftë nga arritja ungjillore dhe misionare e lëvizjes pentekostale, marrja e kësaj fuqie duhet të jetë gjithmonë e kuptuar si diçka që e përfshin shpalljen e ungjillit. Sigurisht kjo shpallje është kryesisht verbale (me gojë), por fuqia që Jezusi premtoi, përfshiu edhe kryerjen e mrekullive në emrin e Tij. Libri i Veprave të Apostujve regjistron një katalog të vërtetë ngjarjesh të dhuntive frymërore: dhunti vokale, shërime, largime të frymërave të këqija, ringjallje prej të vdekurve, etj., që Zoti i përdori teksa përgatiste audiencën për shpalljen e ungjillit.

MENDIME PËRMBYLLËSE

Jam përpjekur të trajtoj një sërë temash: nevojën për drejtues (pastorë, ungjilltarë, mësues) që të udhëzojnë popullin e Perëndisë në lidhje me përgatitjen për marrjen e pagëzimit në Frymë; nevojën për të mësuar një kuptim më gjithëpërfshirës të qëllimeve dhe rezultateve të këtij pagëzimi; nevojën për personat e pagëzuar që të përjetojnë një plotësi të vazhdueshme të Frymës, si edhe dhurata periodike në rastet e nevojave të veçanta. Pagëzimi në Frymën e Shenjtë duhet të jetë më shumë se sa një doktrinë e ruajtur (si traditë); pagëzimi duhet të jetë një përvojë jetësore e prodhuese në jetën e besimtarëve dhe në marrëdhëniet e tyre personale me Zotin, në ndërveprimet e tyre me besimtarët e tjerë, si dhe në dëshminë e tyre ndaj botës.

Shënime

1. Në atë që vijon, kam adaptuar, redaktuar dhe shtuar disa materiale nga monografia ime ***“The Holy Spirit: A Pentecostal Perspective”*** (Fryma e Shenjtë: Një Perspektivë Pentekostale) (Logion Press, GPH, 2001).
2. Forma e foljes “flas” është në kohën e tashme në greqisht, gjë që **sugjeron** një veprim të vazhdueshëm ose linear.

ANTHONY D. PALMA, Th.D.,
një mësues prej kohësh i
Asambleve të Perëndisë. Jeton
në Springfield, Missouri.

Mesazhi

me

FUQI

Nga: SOBHI MALEK

Fillova të pyesja veten: *Po çfarë po ndodh kështu?*

Ndodhesha në një kryeqytet të madh islamik. Perëndia më kishte thirrur të vija në këtë vend për të folur për ungjillin. Zemra më rëndonte shumë për njerëzit e këtij vendi. Po krijoja marrëdhënie, dhe disa njerëz ia kishin përkushtuar jetët e tyre Krishtit.

Një ditë më duhej të mbaroja disa punë në zonën e qendrës së qytetit. Ndërsa po ecja dhe po lutesha, një burrë po vinte në drejtimin tim duke ecur në pjesën e jashtme të trotuarit. Unë isha në pjesën e brendshme. Trotuari ishte mjaftueshëm i gjerë që dy njerëz të kalonin pa problem. Sytë tanë këmbyen një shikim të shpejtë. Ndërsa po ecnim dhe po afroheshim, unë nuk ndjeva dhe as nuk vura re ndonjë gjë ndryshe; thjesht po lutesha. Ishim gati duke u shkëmbyer me njëri-tjetrin kur ai u pengua. Nga trotuari doli në rrugë dhe pothuajse u rrëzua. Arriti ta rifitonte ekuilibrin ndërsa u shkëmbyem dhe pastaj hipi përsëri në trotuar dhe vazhdoi rrugën. Nuk i kushtova shumë rëndësi këtij incidenti. Ndoshta ai burri thjesht u pengua. Megjithatë, i gjithë ky skenar u përsërit po atë ditë me një persontjetër. Këtë herë ishte një vajzë e re. Disa ditë më vonë, ndodhi përsëri, dhe u përsërit prapë një herë tjetër... edhe një herë tjetër ndodhi në një kryeqytet tjetër islamik.

Nuk besoj se Sistemi Islamik do të thyhet përmes inteligjencës njerëzore apo me anë të fuqisë ushtarake. Kjo gjë mund të ndodhë vetëm përmes ndërhyrjes së Frymës së Shenjtë.

Nuk do të ngrija kurrë një doktrinë nga këto incidente, por po paraqes një shpjegim të mundshëm. Unë po lutesha në Frymë për ata njerëz të cilët ishin të futur thellë në besimet ose praktikat që janë satanike. A mund të ndodhë vallë që fuqia e Frymës së Shenjtë tek një shërbëtor i Zotit, i thjeshtë e pa pretendime, t'i ketë penguar këto fuqi satanike që të mos afroheshin më shumë? Është e mundur.

Kur ungjillëzojmë myslimanët, ne angazhohemi në një luftë të jashtëzakonshme frymërore kundër fuqive

të errësirës. Vetëm fuqia e Frymës së Shenjtë është e aftë që t'i mposhtë këto forca.

Gjatë gjithë jetës sime si i rritur kam qenë duke studiuar rreth Islamizmit dhe prej më shumë se 30 vjetësh jam misionar ndër myslimanët. Nuk besoj se Sistemi Islamik do të thyhet përmes inteligjencës njerëzore apo me anë të fuqisë ushtarake. Kjo gjë mund të ndodhë vetëm përmes ndërhyrjes së Frymës së Shenjtë.

Kur Fryma e Shenjtë ndërhy, Ai shemb mure, shkatërron pengesa dhe i nxjerr njerëzit jashtë mbretërisë së errësirës dhe i sjell ata në dritën e Krishtit; nga shqetësimi në gëzim, nga lufta në paqe dhe në dashuri.

Islamizmi ua dhuron frymën personave që janë në të dhe ua lidh me pranga imagjinatën. Në shoqëritë myslimane, qoftë në Perëndim apo në shtetet islamike, shkollat japin mësim urrejtnjen; nëpër xhami predikohet përbuzja për ata që nuk janë myslimanë dhe dhuna kundër tyre; dhe media u thur lavde vrasjeve që bëhen për hir të perëndisë së tyre. Unë ndjej keqardhje për myslimanët; ata janë në një skllavëri të zymtë. Shumica e myslimanëve janë njerëz të mirë, të cilët sillen me edukatë dhe janë të njerëzishëm me të tjerët, por ata gjenden nën një mbikëqyrës mizor dhe të pamëshirshëm.

Myslimanët nuk janë të humbur sepse janë fundamentalistë, fanatikë, liberalë apo sepse janë myslimanë. Ata janë të humbur sepse janë larg prej Krishtit, të vetmit Shpëtimtar.

Veçoritë kulturore islamike dhe idetë e gabuara teologjike shpesh duket sikur janë pengesa të pakapërcyeshme, të cilat e ndalojnë përparimin e ungjillit. Myslimanët e shohin Krishterimin si një kritikë të nënkuptuar të fesë së tyre.

Mësimi kryesor që gjendet tek letrat e Palit drejtuar Romakëve dhe Galatasve është që Perëndia i drejtëson njerëzit mbi bazën e besimit tek Krishti, dhe jo për shkak të veprave tona të mira. Kjo del në kundërshtim me atë që thotë Kurani, i cili jep si mësim se njerëzit e kënaqin Perëndinë vetëm përmes veprave të tyre të mira.

Për më tepër, Krishterimi deklaroi se Jezu Krishti është zbulimi përfundimtar i Perëndisë për njerëzimin; Bibla është Fjala e plotë dhe e përsosur e Perëndisë dhe po ashtu udhërrëfyesi për njerëzimin; Krishti është Perëndia i mishëruar; Perëndia në tre Persona në një Zot të vetëm; dhe Jezusi vdiq në kryq për të shpënuar njerëzimin mëkatar. Këto doktrina e kundërshtojnë Kuranin, dhe kështu, myslimanët i refuzojnë ato. Ata i shohin këto besime si një kërcënim serioz për strukturën e Islamizmit. Besnikëria ndaj këtyre doktrinave shihet si pakënaqësi e hapur me fenë islame dhe si refuzim i hapur i saj.

Myslimanët reagojnë duke e refuzuar mesazhin e Kryqit me entuziazëm edhe më të madh.

Si mund t'i kapërcejmë këto keqkuptime dhe pengesa për t'i arritur myslimanët për Krishtin? Mesazhi i kryqit është fuqia e Perëndisë për shpëtim. Këto mesazh nuk mund ta zëvendësojmë me asgjë tjetër. Por disa dëgjues e bëjnë veshin shurdh ndaj ungjillit për shkak të paragjykimëve të tyre kundër doktrinave bazë të besimit të krishterë. Atëherë çfarë duhet të bëjmë?

ARRITJA E ISLAMIZMIT PËRMES TË MBINATYRSHMES

Të krishterët mund t'i kapërcejnë këto pengesa përmes të mbinatyrshmes. Ne kemi nevojë për fuqinë e Frymës së Shenjtë për t'iu shërbyer njerëzve që janë në nevojë, të cilët jetojnë në vakuume frymërore dhe që nuk e pranojnë Fjalën e Perëndisë. Zakonisht, kur e ndaj lajmin e mirë me një mysliman, në të njëjtën kohë edhe lutem. I kërkoj Zotit: *Si mund t'i shërbej këtij personi me efikasitet? O Zot, më trego si ta ndihmoj atë në një mënyrë dinamike dhe bindëse me anë të fuqisë së Frymës sate.*

Në një rast, takova një të ri mysliman në rrugë dhe fillova t'i flisja atij rreth Krishtit. Nuk pata ndonjë debat teologjik apo ndonjë diskutim krahasues rreth fesë. Përkundrazi, i tregova një histori rreth Jezusit. Ndërsa po ndaja historinë, thashë: *O Zot, a ka ai nevojë për një mrekulli në jetën e tij? A do të më lejoje t'i shërbeja atij përmes një mrekullie?*

Ky djalosh i ri më tha se po kërkonte një punë. Kishte muaj të tërë që kishte qenë duke marrë në telefon kishte kërkuar dhe ishte përgjyruar, por ende nuk kishte gjetur një punë. *Atëherë Zot, si thua për këtë? A të lutem me të për punën?*

Dhe Jezusi tha po.

Unë u luta në emrin e Jezusit për këtë të ri që të gjente një punë. E inkurajova që t'ia jepte jetën Krishtit dhe ai ia dha. Këmbyem adresat dhe secili shkoi në rrugën e vet.

Ditën tjetër në mëngjes mora një telefonatë nga një djalë i ri që bërtiste. Ishin britma gëzimi: "Jezusi është i vërtetë. Ai është Zot. Gjeta një punë dhe filloj që nesër. Faleminderit që më ndihmove".

Fryma e Shenjtë nuk njuh asnjë pengesë, barrikadë apo dyer të mbyllura. Kur myslimanët shohin fuqinë e Krishtit që shfaqet në gjëra të fuqishme dhe në vepra të mbinatyrshme, atëherë ata do të vijnë tek Krishti.

Një punëtor i huaj aziatik në një vend mysliman u shpëtua dhe u mbush me Frymën e Shenjtë. Megjithatë vendi që e kishte mikpritur e kishte të ndaluar predikimin e ungjillit, ky besimtar i ri filloi ta ndante ungjillin me të tjerët. Zoti i dha fuqi për të shëruar të sëmurët në emrin e Jezusit.

Po rreth asaj kohe, një vajzë nga familja mbretërore e atij vendi u diagnostikua me leucemi. Doktorët nuk i dhanë asnjë shpresë familjes së saj për shërimin e vajzës. Një princeshë në familjen mbretërore kishte dëgjuar për një punëtor të huaj të krishterë i cili lutej për të sëmurët. Ajo e kontaktoi atë që të vinte e të lutej për vajzën, dhe ai erdhi dhe u lut. Vajza e vogël u shërua, dhe princesha që e kishte kontaktuar, pranoi Krishtin. Ajo filloi të fliste rreth asaj që kishte ndodhur me anëtarë të tjerë të shtëpisë mbretërore, por pa zhurmë dhe me urtësi. Si rrjedhojë, në atë familje ekziston një grup besimtarësh, i vogël, por në

Kisha që kapërcen pengesat do të vazhdojë përpara fitimtare, dhe mbretëria e Perëndisë do të triumfojë mbi satanin.

ritje. Mrekullitë kapin vëmendjen e myslimanëve dhe hapin dyer për të shpallur ungjillin.

Fadila, një vajzë e re myslimane, që kishte mbrojtur një doktoratë

në arkitekturë, erdhi në shtëpinë tonë që të bënte disa pyetje rreth besimit të krishterë. Unë dhe bashkëshortja ime i treguam asaj për dashurinë e Perëndisë të shfaqur tek Krishti. Ajo kishte qenë tashmë në disa takime të krishtera. E pyeta se çfarë i kishte bërë më shumë përshtypje rreth këtyre takimeve. Nuk u çudita shumë nga përgjigja e saj, kur tha: "Muzika... dhe njerëzit që flisnin në gjuhë të cilat nuk i kishin mësuar". Sot, Fadila i shërben Krishtit.

Kur njerëz të skllavëruar dëgjojnë lajmin e mirë, ata e ndjejnë lirinë. Kur ata e pranojnë mesazhin, ata që ecin kuturu nëpër errësirë shohin dritën. Kisha që kapërcen pengesat do të vazhdojë përpara fitimtare, dhe mbretëria e Perëndisë do të triumfojë mbi satanin.

Fjala e Perëndisë ndryshon jetë. Fryma e Shenjtë i bind njerëzit dhe i afron ata tek Krishti i Kalvarit. Por mrekullitë kapin vëmendjen duke shërbyer nevojave të përditshme të njerëzve. Mrekullitë demonstrojnë fuqinë që është në emrin e Jezusit. Ua thoni myslimanëve fjalën e Perëndisë me vajosjen e Frymës së Shenjtë. Mbushuni me Frymën. Gjithashtu lejojeni Zotin që t'ju përdorë në të mbinatyrshmen. Kisha mund ta përballojë sfidën e Islamizmit në të gjithë botën. Ne nuk mund ta shpërfillim një të pestën e popullsisë së botës.

Ne ndoshta mund të jemi në pozicionin e një përparimi të madh për sa i përket ungjillëzimit të myslimanëve në komunitetet tona dhe sjelljes së tyre drejt mbretërisë së Perëndisë. Kur të jemi të veshur me fuqinë e Frymës së Shenjtë, do të shkojmë përpara në emër të Krishtit dhe do t'u shërbejmë atyre. Ata janë nevojtarë. Ata po vdesin pa Krishtin. Ne kemi mesazhin e jetës.

SOBHI MALEK, D. Miss., është një folës i njohur, autor dhe profesor i studimeve islamike që viziton një sërë universitetesh teologjike përrreth botës. Ai ka përkthyer Biblën në arabishten islamike dhe ka shkruar disa libra në gjuhën arabe.

Përvijim Predikimi:

DHURATA e FRYMËS

Luka 11:5-13

Nga: **HARDY W. STEINBERG**

HYRJE

Ndonjëherë njerëzit besojnë se Perëndia ngurron që t'ua realizojë dëshirat që ata kanë në zemër. Tek Luka 11:5-13, Jezusi na mëson se Perëndia jo vetëm që është i gatshëm, por mezi pret që t'ua japë Frymën e Shenjtë atyre që e kërkojnë (vargu 13).

Janë të paktën tri rrjedhoja të rëndësishme tek Luka 11:5-13 të cilat duhet t'i nxisin njerëzit që të vijnë tek Perëndia me vetëbesim.

MESAZHI

1. Gatishmëria e Perëndisë

a. Miku, të cilit i shkuan në mesnatë me një kërkesë urgjente për bukë, u përgjigj: "Mos më mundo" (vargu 7).

b. Ky qëndrim ngurrues është i kundërt me gatishmërinë e Perëndisë për t'u dhënë Frymën e Shenjtë atyre që e kërkojnë.

(1) Jezusi tregoi se kushdo që kërkon, do të marrë (vargjet 9, 10).

(2) Perëndia ishte kaq i prirur që shtëpia e Kornelit të merrte dhuratën e Frymës, saqë Ai dërgoi një engjell me udhëzime për Kornelin dhe e drejtoi Pjetrin përmes një vegimi për t'iu përgjigjur ftesës së Kornelit (Veprat e Apostujve 10).

2. Mirësia e Perëndisë

a. Jezusi e pranon që baballarët njerëzorë u japin fëmijëve të tyre dhurata të mira me dashamirësi (Luka 11:13).

b. Më pas Jezusi tregon se Ati ynë Qiellor do t'ua japë Frymën e Shenjtë me dashamirësi atyre që e kërkojnë.

(1) Ekziston një ndryshim midis dhuratave dhe shpërblimeve. Një shpërblim është diçka që paguhet për atë që ka bërë marrësi i shpërblimit. Dhurata nuk jepet

mbi bazë merite, por mbi bazën e mirësisë së dhënësit. Fryma e Shenjtë u jepet atyre që pranojnë Krishtin, jo sepse ata janë të shenjtë, por për t'i ndihmuar ata që të jenë të shenjtë.

(2) Pjetri e bëri të qartë këtë tek Veprat e Apostujve 2:38: "Ju do të merrni dhuratën e Frymës së Shenjtë".

(3) Të tre mijtët gjatë Ditës së Rrëshajave nuk kishin kohë që mbas konvertimit të tyre të kryenin vepra të meritave që ata kishin, për të fituar dhuratën e Frymës. Ata thjesht kerkuan dhe morën. E njëjta gjë mund të thuhet për Saulin e Tarsit (Veprat e Apostujve 9:17).

c. Zemërgjerësia e Perëndisë

a. Baballarët njerëzorë kanë kufizime për sa u përket gjërave që ata mund të bëjnë për fëmijët e tyre.

b. Kur Jezusi tha: "aq më tepër" (Luka 11:13), Ai shfaqti zemërgjerësinë apo bujarinë e dhënies së Perëndisë. Ati ynë Qiellor mund të bëjë më tepër se sa çdo atë tjetër njerëzor.

(1) Pjetri i referohet profecisë së Joelit tek Veprat e Apostujve 2:17. Termi "përhap" tregon për bollëkun e premtimit të Perëndisë.

(2) Ditën e fundit dhe më të madhe të Festës së Kasolleve, Jezusi foli për Frymën si burim lumenjsh uji të gjallë (Gjoni 7:38,39). Kjo përvojë e lumenjve që gufojnë me ujë tregon zemërgjerësinë me të cilën jep Perëndia.

PËRMBYLLJA

Perëndia dëshiron që t'i mbushë të gjithë besimtarët me Frymën e Tij të Shenjtë.

Kampi i Parë i të Rinjve **të KPAPSH-së**

Nga: **EMANUELE MANGO**

Përgjatë datave 5 deri më 9 shtator 2016 në qendrën "Eden Park" në Tiranë, u zhvillua për herë të parë një kamp veror i organizuar nga Asambleja e Perëndisë në Shqipëri. Dëshira për të pasur një kamp veror për të rinjtë kishte qëndruar për shumë kohë në zemrat e të gjithë neve, anëtarëve të KPAPSH-së. Kampi u organizua për moshat nga 13 deri në 18 vjeç. Për përgatitjen e këtij kampi, drejtuesit u përballën me sfida të ndryshme, por me ndihmën e Zotit, kemi arritur që t'i kapërcejmë ato. Nga lëvizja jonë morën pjesë shtatë kisha, me afërsisht 90 persona, të rinj dhe anëtarë të stafit.

Me hirin e Zotit, u arrit që kampi të ishte një sukses i plotë, madje edhe më shumë nga sa e prisnim, qoftë nga pikëpamja e organizimit apo e bashkëpunimit, qoftë edhe nga ana e unitetit brenda stafit i cili përbëhej nga njerëz që vinin nga gjashtë kombësi të ndryshme. Përmbi çdo gjë, ishte një sukses nga ana frymërore. Perëndia ka shpëtuar, çliruar, dhe pagëzuar në

Frymën e Shenjtë shumë adoleshentë duke i thirrur ata për shërbesën e Tij. Ka qenë një gëzim i jashtëzakonshëm që të shihje një numër të madh adoleshentësh teksa qëndronin në praninë e Perëndisë, të prekur nga dora e Tij e fuqishme, ndërkohë që e dorëzonin jetën e tyre në duart e Shpëtimtarit Jezus. Çdo mbrëmje, shërbesat zgjateshin për shkak të bekimit të Perëndisë që vinte me bollëk mbi adoleshentët të cilët rrinin shumë kohë para Zotit duke e kërkuar, adhuruar, dhe e falenderuar Atë ndërsa shijonin praninë e Tij të ëmbël.

Disa adoleshentë dëshmuar kështu rreth këtyre ditëve të mrekullueshme:

"Kampi ka qenë një kohë e bekuar. Pjesa më e bukur ishte shërbesa në darkë. Unë ndjeva sikur u çlirova nga një peshë e rëndë dhe ndihesha me të vërtetë mirë. Tani unë e shoh çdo gjë në një mënyrë të ndryshme, në një mënyrë më të mirë".

“Shërbesat kanë qenë të fuqishme si nga ana e adhurimit, ashtu edhe ajo e predikimit. Mësova se Fryma e Zotit ka fuqi akoma edhe më të madhe se sa ajo që kisha menduar unë. Në kamp, prania e Zotit po ndjehet kudo, gjatë lojërave, takimeve, ushqimit, gjumit, si edhe në kohën e lirë”.

“Në këtë kamp kam dëgjuar zërin e Zotit që më premtoi se askush nuk do ta prishë planin e Tij për jetën time”.

“Kampi i adoleshenteve ka qenë një bekim, inkurajim, dhe nxitje për të qenë më pranë Perëndisë”.

E falenderoj Perëndinë për bekimin e Tij dhe gjithashtu pastorët dhe misionarët për bashkëpunimin e tyre, të cilët, duke kontribuar ekonomikisht, dhe jo vetëm në këtë mënyrë, ia kanë dalë mbanë ta realizojnë këtë vepër frymërore. I bindur për bekimin që kampi sjell në jetën e atyre personave që e frekuentojnë, lutja ime është që Perëndia të mund të na japë hir për ta parë këtë shërbesë teksa rritet vit pas viti duke iu dhënë mundësinë moshave të ndryshme që të përjetojnë një kohë të veçantë në praninë e Zotit.

Emanuele Mango, pastor misionar,
Kisha AP Shtypshkronja, Durrës.

KOLEGJI TEOLOGJIK UNGJILLOR

...sepse Perëndia i të korrave vazhdon të thërrasë punëtorë!

Pastor, a keni nevojë që të zhvilloni bashkëpunëtorë frymërorë dhe të aftësuar në kishën tuaj? Lejoni që KTU të ndihmojë! KTU ekziston që...

- të përgatisë mbjellës kishash, pastorë, misionarë dhe shërbëtarë të tjerë me dijen e Fjalës së Perëndisë dhe një shërbesë të efektshme në një kontekst pentakostal
- të mësojë teologji të shëndoshë dhe të zhvillojë udhëheqës shërbëtorë
- të avancojë ungjillin dhe të themelojë kisha pentakostale dhe të tjera ungjillore midis shqiptarëve dhe më gjerë në të tërë botën

...dhe është duke e përmbushur këtë qëllim. Pas dhjetë vitesh investimi në përgatitjen e shërbyesve, jemi duke parë frute. Pesëdhjetë të diplomuar janë duke ndikuar për Krishtin në shumë vende të Shqipërisë, Kosovës, Maqedonisë dhe në kombe të tjera jashtë vendit.

Në KTU, studentët do të mësojnë rëndësinë e formimit transformues të karakterit, të jetës së krishterë në komunitet, doktrinës së shëndoshë, mësimi të mirë biblik, teologjik, misio-logjik, si dhe përgatitjes së balancuar dhe serioze për shërbesë. KTU nuk është një shkollë dishepullizimi për besimtarë të rinj. Kjo është një shkollë biblike e një niveli universitar për ata që janë të thirrur për shërbesë.

Dërgimi i një studenti në KTU kërkon besim, përkushtim dhe sakrificë, por ju garantojmë që ia vlen të investosh. A dëshironi që shërbesa juaj të rritet? Atëherë mbillen farën në trainim. Në drejtues-misionar ka thënë, "Ai që trainon më shumë, korr më shumë shpirtëra të humbur." Bëni një hap besimi dhe do të shikoni çfarë Perëndia do të bëjë!

Për më shumë informacion, kontaktoni:

ktu@icc-al.org ♦ Cel.: 069 406 8956